Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Simbătă 26 februarie 1955 | 4 PAGINI — 20 BANI | Anul XI Seria II-a Nr. 1813

IN NUMĂRUL DE AZI:

FORȚA EDUCATIVĂ A SARCINII DE ORGANIZAȚIE

PINA MAI IERI utemistul Mincu Vasile din comuna Dărmănești, raionul Ploești, era socotit ca inactiv. El nu participa la munca organizației de bază, își plătea cu întîrziere cotizația de membru, nu era abonat la ziare. In cîteva rînduri utemiștii l-au criticat pentru această pasivitate. Dar rezultate nu prea s-au văzut.

— Ce să facem cu Vasile? — se întrebau adeseori membrii comitetului.

— Să-i dăm o sarcină, așa, mai serioasă — a propus unul din ei. Nu-i atras în muncă, fiindcă nu are o sarcină concretă, mai grea...

— Dar o va îndeplini? — șovăiau unii din ei.

— Se va descurca, este un băiat desghețat — spuse în cele din urmă utemistul Potecă Aurel. Numai să nu ne manifestăm neîncrederea, ci dimpotrivă, să-i arătăm că ne bizuim foarte mult pe capacitatea sa.

In acel timp, în comună se punea problema organizării unei biblioteci volante la aria tineretului. Comitetul U.T.M. i-a încredințat lui Mincu Vasile sarcina de a răspunde de această acțiune. După cum a prevăzut tovarășul Potecă, încrederea l-a emoționat și l-a însuflețit pe tînărul nostru. El a simțit că este folositor și s-a apucat de muncă cu multă înflăcărare. Impreună cu un colectiv de 3—4 utemiști, Mincu a organizat funcționarea bibliotecii în bune condiții. Activitatea depusă de el a contribuit la înviorarea muncii cu cartea în rîndul tinerilor din comună. Participînd la viața obștească, Mincu Vasile a început să aibă cu totul altă atitudine și față de îndatoririle sale de utemist. El nu mai obișnuia acum să întîrzie cu plata cotizației, sau cu îndeplinirea altor sarcini.

Exemplul lui Mincu Vasile — care nu este un exemplu izolat — arată limpede ce minunat mijloc de educație este sarcina concretă dată pentru rezolvarea unor probleme obștești. El ne convinge odată în plus că încredințarea de sarcini concrete utemiștilor mărește responsabilitatea lor pentru munca de organizație, pentru conduita lor, îi face mai activi și mai conștiincioși, le trezește și le dezvoltă încrederea în forțele lor, le dă sentimentul că sînt folositori colectivului. In afară de aceasta, antrenarea unui număr cît mai mare de utemiști la îndeplinirea sarcinilor de organizație cum ar fi sarcini pe linie de producție, în brigăzile de tineret, în posturile utemiste de control, în brigăzile raid sau alte sarcini pe linia activității cultural-educative, în colectivele gazetelor de perete, la activitatea brigăzilor artistice de agitație, la organizarea unor reuniuni tovărășești, sau la buna desfășurare a concursurilor sportive etc., creează largi posibilități pentru desfășurarea unei vieți de organizație interesante pentru tineret.

Pentru ca sarcina obștească să aibă într-adevăr un caracter educativ, ea trebuie să corespundă intereselor și aptitudinilor tînărului, să fie pe măsura capacităților sale și să contribuie la creșterea lui. Intîlnim însă în organizațiile noastre numeroase cazuri cînd sarcinile obștești sînt date formal, fără a se ține seamă de înclinațiile și calitățile personale ale utemistului, fără a se chibzui atent unde și în ce muncă poate fi el mai folositor.

In viața de zi cu zi a multor organizații U.T.M. sînt cazuri cînd un grup restrîns de utemiști sînt supraaglomerați cu o mulțime de sarcini, iar majoritatea utemiștilor nu au nici o sarcină de îndeplinit și se simt în organizație aproape ca niște oaspeți care sînt numai din cînd în cînd invitați la adunări. Iată ce ne scrie utemistul Sîrbu Ion de la întreprinderea „Textila Grivița" din București: „Mă adresez ziarului cu o rugăminte. Lămuriți-mă, vă rog, cum pot eu îndeplini la timp și bine o sarcină obștească, dacă sînt în același timp: membru în comitetul organizației U.T.M., membru în biroul asociației A.V.S.A.P., responsabilul unei grupe sindicale, agitator și pe deasupra am și pe linie de producție o muncă de răspundere? La început am căutat să îndeplinesc conștiincios toate sarcinile care mi se dădeau, dar ele sporeau mereu și, fără să vreau, sînt nevoit să le îndeplinesc de mîntuială".

Intrebarea pe care o pune în scrisoarea sa utemistul Sîrbu Ion are semnificația ei. Se vede că comitetul U.T.M. din această întreprindere și unii activiști ai comitetului raional U.T.M. „Grivița Roșie" nu se sprijină cu încredere pe întregul tineret de aici. Ei nu se decid să dea sarcini concrete utemiștilor care nu și-au arătat încă aptitudinile, inițiativa, numai fiindcă sînt mai tineri, fără experiență, iar — din comoditate — activiștii respectivi nu-și „bat capul" cu ei. Ce-i drept, tinerii cărora li se încredințează sarcini noi trebuiesc ajutați, instruiți și îndrumați mult mai atent decît alți utemiști, și lucrul acesta cere osteneală. Dar tocmai aceste fapte obligă pe activiștii utemiști să aibă mai multă grijă pentru utemiștii care nu au încă experiența muncii de organizație, să-i antreneze și să-i ajute îndeaproape și concret în muncă. Desigur, este mult mai simplu și mai comod să se dea cîte 5—6 sarcini utemiștilor care și-au dovedit aptitudinile și care în consecință nu au nevoie de prea mult ajutor. Dar aceasta, de bună seamă că duce atît la îngustarea muncii organizației de bază cît și la pasivitatea unui număr de utemiști. O asemenea concepție este profund greșită. Activistul utemist este un educator al tineretului. In mîinile lui sarcina obștească constituie un important mijloc de formare a trăsăturilor și calităților înaintate ale tineretului. De aceea, un activist utemist este obligat să se gîndească de fiecare dată cînd repartizează o sarcină, la ceea ce va da utemistului îndeplinirea ei: ce va învăța el, dacă-și va îmbogăți cunoștințele și experiența, dacă sarcina încredințată răspunde dorinței și nivelului său de cunoștințe.

Experiența a dovedit că numai prin încredințarea unor sarcini concrete de organizație, tinerii noi primiți în U.T.M. pot fi educați și ajutați să crească. Este adevărat că ei nu pot îndeplini dintr-o dată o sarcină de răspundere, mai grea. Dar în marea familie a utemiștilor ei pot să primească la început sarcini mai ușoare și treptat, treptat că crească. Antrenîndu-i alături de ceilalți utemiști la munca unei brigăzi artistice de agitație, a postului utemist de control, sau în colectivul gazetei de perete, tinerii noi intrați în U.T.M. vor fi ajutați să-și dezvolte aptitudinile, iar munca organizațiilor U.T.M. se va ridica neîncetat.

Numai prin simpla trasare a sarcinilor nu s-a rezolvat însă nici pe departe problema activizării utemiștilor. Controlul tovărășesc, operativ, urmat de ajutor practic are o mare însemnătate. El educă în om simțul răspunderii pentru îndatorirea ce o are, hotărîrea de a o duce cu succes pînă la capăt. Procedează bine acele comitete raionale și ale organizațiilor de bază U.T.M., care ascultă în ședințele lor, sau în unele adunări generale, dări de seamă ale membrilor comitetelor U.T.M., sau ale unor utemiști, asupra îndeplinirii sarcinilor primite.

Astfel, se poate observa la timp care dintre utemiști întîmpină greutăți, fac greșeli, sau au o atitudine pasivă față de sarcina încredințată.

Sarcini obștești se pot da și tinerilor buni care deocamdată nu fac parte din organizație. Antrenarea lor la viața socială alături de utemiști, contribuie la creșterea lor din punct de vedere politic și social, lărgește influența organizațiilor U.T.M. asupra tinerilor care nu fac parte din organizație, pregătindu-i pentru intrarea în rîndurile U.T.M. E necesar ca această importantă sarcină să nu fie lăsată de către comitetele U.T.M. să meargă „de la sine". Antrenarea în munca obștească a tuturor utemiștilor și a cît mai mulți tineri, încredințarea de sarcini concrete și controlarea îndeplinirii lor, transformă organizațiile U.T.M. într-o mare forță, capabilă să contribuie activ la înfăptuirea hotărîrilor partidului și guvernului nostru.

Au început lucrările agricole de primăvară

* *

Colectiviștii în frunte

GALAȚI (de la corespondentul nostru). — Membrii gospodăriei agricole colective din comuna Luncavița, raionul Măcin, s-au pregătit din timp pentru muncile agricole de primăvară. Folosind timpul frumos din ultimele zile, ei au început însămînțarea culturilor de primăvară din urgența I.

După ce au pregătit terenul, colectiviștii au trecut la însămînțatul mazării și a floarei-soarelui cu ajutorul semănătorilor Numai în două zile de muncă au însămînțat șase hectare cu mazăre și zece hectare cu floarea-soarelui. In primele zile ale muncilor de primăvară din acest an s-au evidențiat colectiviștii Sandu Drăgan, Nicolae Ioniță și alții.

Urmînd exemplul colectiviștilor din Luncavița, țăranii muncitori cu gospodării individuale din comunele Peceneaga, Mircea Vodă și Carcaliu au început muncile agricole de primăvară. Țăranii muncitori Ion D. Paraschiv și Negoiță Marin din comuna Peceneaga au însămînțat patru hectare cu orz de primăvară.

Țăranul muncitor Gheorghe D. Gheorghe din comuna Mircea Vodă a însămînțat și el două hectare cu grîu de primăvară, iar Raiciu N. Ion a arat un hectar pentru a-l însămînța cu orz. In raionul Măcin muncile de primăvară au început și în alte comune. Astfel au fost însămînțate pe întreg raionul pînă în ziua de 19 februarie, cinci hectare cu orz, cinci hectare și jumătate cu grîu de primăvară, zece hectare cu floarea-soarelui, șase hectare cu mazăre și s-au făcut arături pe o suprafață de 21 hectare.

Fruntași din primele zile

PLOEȘTI (de la corespondentul nostru). Folosind din plin timpul prielnic însămînțărilor, în ziua de 22 februarie colectiviștii din comuna Vintileanca, mobilizați de organizația de partid au început însămînțările la floarea soarelui. Colectiviștii Petre Bratu și Nicolae Seu sînt fruntași încă din prima zi.

Alături de harnicii colectiviști au pășit și țăranii muncitori cu gospodării individuale. Mulți dintre ei, în frunte cu deputații comunali Dumitru Năstase și Gheorghe Nichifor, au însămînțat cîte 0,25 pînă la 0,50 hectare cu floarea-soarelui.

Țăranii muncitori din comunele Baba Ana, Fîntinele și Săhătenii au început și ei însămînțările de primăvară.

Folosind vremea bună țăranii muncitori Savu Trandafir Gheorghe Tudor și alții ca ei din Valea Măcrișului, raionul Urziceni, au însămînțat pînă în prezent 12 hectare cu secară furajeră.

Sporirea producției — în centrul atenției tineretului din industrie

Țiței peste plan

BACĂU (de la corespondentul nostru). Petroliștii de la trestul IV producție Moinești au trecut în luna ianuarie 1955 la aplicarea unei noi metode de lucru sovietice — pompajul forțat. Pînă în prezent această metodă se aplică cu succes la 17 sonde și datorită ei se pot realiza zilnic în medie 28 tone de țiței peste sarcinile de plan. Aceasta înseamnă depășirea planului lunar cu 840 tone.

Brigada de tineret de la schela I producție, condusă de utemistul Constantin Osman, și-a depășit planul cu 25 tone, iar brigada de tineret condusă de comunistul Ion Militaru și-a depășit planul cu 63 tone.

La schela nr. 2 producție, brigada de întreținere condusă de utemistul Vasile Maftei a reușit, datorită aplicării inițiativei Eroului Muncii Socialiste, Dumitru Arjan, să-și depășească cu 18 la sută norma la darea sondelor în producție.

Pentru însușirea cît mai temeinică a cunoștințelor profesionale și a metodelor rapide de lucru, la schela nr. 1 a fost deschis, pe lîngă cabinetul tehnic, un curs la care se țin lecții de două ori pe săptămînă. Aci muncitorii au posibilitatea să-și lărgească sfera de cunoștințe, ceea ce le va ajuta să obțină noi succese în practica producției.

Măsuri tehnico-organizatorice

TG. MUREȘ (de la corespondentul nostru). — Incă de la începutul lunii ianuarie 1955, la mina de cărbune Căpeni, raionul Sf. Gheorghe, s-au luat o seamă de măsuri tehnico-organizatorice menite să ridice productivitatea muncii și să reducă prețul de cost al cărbunelui. In acest sens a fost deschis un abataj frontal cu două feluri de zăcăminte, s-a făcut reparația generală a locomotivelor care transportă minereu de la mină la gară etc.

Peste 90 la sută din numărul minerilor se găsesc astăzi antrenați în întreceri socialiste. In prima lună a ultimului an al planului cincinal, minerii de aci au depășit prevederile planului cu 5,3 la sută.

Productivitatea muncii a crescut, față de plan, cu 1,6 la sută, iar prin folosirea rațională a diferitelor materiale, printre care lemnul de mină, s-au realizat economii în valoare de 12.589 lei. S-a evidențiat în mod deosebit echipa de mineri condusă de Alexandru Olah, care și-a îndeplinit sarcinile lunare de plan în proporție de 145 la sută. Minerul Alexandru Olah este unul din cei mai cunoscuți fruntași de aci. Incepînd din luna ianuarie el dă cărbune în contul lunii aprilie 1958. Minerul Iosif Csog scoate cărbune în contul lunii ianuarie 1956.

Drumul motoarelor

SIBIU (de la corespondentul nostru). In secția strungărie grea a uzinelor „Independența"-Sibiu sînt rînduite numeroase blocuri de motoare pentru tractoare I.A.R. Cu ajutorul macaralei, blocurile pentru motoare sînt transportate la mașini, unde harnicii strungari le iau în primire. Unul dintre aceștia este tînărul Feiri Raimar. Propunerea lui de a se adapta mașinii un motor care ușurează cu mult operațiile de manevrare, a fost aplicată. Cu ajutorul inovației sale a fost mărită cu mult productivitatea muncii, reducîndu-se în același timp și efortul fizic al strungarului. Ingrijindu-și bine mașina și efectuînd singur unele mici reparații, Feiri reușește să-și depășească lunar norma cu 80 la sută. Atît el, cît și ceilalți strungari se străduiesc ca toate operațiile la blocul motor, să fie de bună calitate. In secția strungărie grea se realizează lunar zeci de blocuri-motoare pentru tractoare I.A.R. Prin străduința depusă în producție, colectivul acestei secții a dat luna trecută printre alte produse 20 blocuri motoare peste sarcinile de plan.

Aceste succese au dat un nou imbold muncitorilor tineri și vîrstnici.

Luna trecută au fost realizate și expediate la S.M.T.-uri numeroase motoare, iar în primele 10 zile ale acestei luni echipa de la secția montaj, condusă de tovarășul Ioan Baumsmert, a pregătit pentru montare alte 25 motoare. Din cadrul acestei echipe s-au evidențiat utemiștii Valer Popa și Dumitru Vlad.

De la montaj, motoarele de 6 și 8 cai putere trec la rodaj. Echipa de aci, condusă de utemistul Ioan Simion, depune o activitate intensă în vederea bunei funcționări a motoarelor și livrării acestora în condiții corespunzătoare. Se întîmplă — ce-i drept rar — ca unele piese ale motoarelor să nu corespundă la rodaj; odată însă cu încercarea puterii motoarelor la rece și apoi cu benzină, Vasile Pascu și ceilalți tineri din echipa utemistului Simion înlocuiesc în asemenea cazuri piesele necorespunzătoare. In felul acesta se asigură de la început calitatea și funcționarea motoarelor pe timp îndelungat fără a fi nevoie de reparații.

In sprijinul celor de pe ogoare

Colectivul de muncă al uzinelor metalurgice „Progresul" din Brăila muncește cu mult elan pentru a îndeplini ritmic planul de producție De la începutul anului, oțelarii din sectorul metalurgic au elaborat mai multe șarje rapide de oțel, iar piesele turnate au fost de bună calitate.

Paralel cu lupta pentru îndeplinirea sarcinilor de plan, muncitorii din sectorul mecanică grea se străduiesc să trimită mecanizatorilor din S.M.T.-uri piese și materiale necesare reparării la vreme a tractoarelor. Cu cîtva timp în urmă, au fost expediate din uzină 100 bucșe pentru biele de piston K.D. 35, executate de tînărul strungar Alexandru Metaxa. El a folosit în acest sens un dispozitiv conceput de maistrul Ștefan David cu ajutorul căruia a executat excentric un canal de ungere. Timpul de tăiere al canalelor s-a scurtat astfel la 3 ore, în loc de 17 ore cît era prevăzut pentru tăierea canalelor de ungere la 100 piese. Cu acest dispozitiv tînărul strungar a sporit productivitatea muncii cu peste 28 la sută.

Diferite piese de schimb necesare la S.M.T.-uri, execută și tovarășul Alexandru Cuplin și utemistul Petre Știrbu. Pentru a spori volumul de piese, ei au cerut sprijinul maistrului Gheorghe Anghel în confecționarea unui dispozitiv.

Impreună cu maistrul, strungarii au confecționat în scurt timp un dispozitiv, cu ajutorul căruia s-a redus la jumătate timpul de lucru la șuruburile necesare reparării plugurilor și boroanelor.

Pentru a sprijini și mai mult dezvoltarea agriculturii, colectivul de muncă de la uzinele metalurgice „Progresul" din Brăila, pe lîngă escavatoare, buldozere, screpere, vinciuri, gatere și altele, a început să producă poduri rulante și prășitori pentru S.M.T.-uri și G.A.S.-uri.

Anul trecut a fost livrat un lot de 100 prășitori și peste 10 poduri rulante, iar anul acesta s-a început confecționarea a încă 300 prășitori și 15 poduri rulante.

Corespondent
MIHAIL ANGHEL

BRIGADA SPECIALIȘTILOR

PLOEȘTI (de la corespondentul nostru). — Intr-una din zilele anului trecut, pe șantierul de construcții B 100 din Buzău au sosit 4 tineri. Cu toții învățaseră pe șantierele naționale meseria de fierari-betoniști. De specialitatea lor era foarte mare nevoie pentru construcția de la Buzău, de aceea, împreună cu alți utemiști, cei patru tineri au format îndată o brigadă utemistă.

Din primele zile „brigada specialiștilor" — cum i se spunea pe șantier — a căpătat renume. Mai toți vorbeau despre utemiștii Alexandru Ganea, Andrei Irimia, Ion Moldoveanu și Trandafir Mitroi. Norma lor zilnică de 1300 kg. fier armat era întotdeauna realizată și deseori depășită.

Cu un singur lucru nu se împăca „brigada specialiștilor": troliul pe care-l aveau în primire — deși era deservit de 8 tineri — nu dădea randamentul cerut la îndreptarea și modelarea vergelelor de fier. Utemistul Alexandru Ganea, conducătorul „brigăzii specialiștilor" s-a gîndit mult la acest lucru. Era nevoie de o modificare și cu ajutorul tinerilor din brigadă, Ganea a reușit să rezolve această problemă.

După cîtva timp, troliului i s-a adaptat un nou dispozitiv lucrat de el. Rezultatele au uimit pe mulți dintre conducătorii șantierului. Cu noul dispozitiv, brigada realizează în opt ore mai mult de 3.000 kilograme de fier armat pentru beton.

Odată cu modificările aduse, numărul celor care deservesc troliul cu noul dispozitiv, s-a redus de la 8 la 3 tineri; totodată cu acest dispozitiv se poate lucra și fierul armat de dimensiuni mai mari.

Sînt și acestea fapte care ilustrează aportul tinerilor de la șantierul de construcții B. 100 din Buzău în munca pe care o duce întregul popor pentru întărirea patriei noastre, pentru apărarea păcii.

Pentru viața colectivei noastre

La marginea comunei Cristian din raionul Sibiu, pe malul drept al rîului Cibin, care taie comuna în două, s-a așezat cu mulți ani în urmă ciobanul Petre Cristea.

Chiaburii oieri, pe atunci stăpînii satului, cărora el le păzea oile, nu-l băgau în seamă pe tînărul cioban. In sat el cobora doar atunci cînd își primea simbria de mizerie.

Au trecut ani. In 1950 Petre Cristea s-a alăturat altor țărani muncitori din Cristian și au format o gospodărie agricolă colectivă.

De atunci Petre Cristea a început să trăiască o altă viață. Incă din primul an a muncit ca cioban al colectivei, dîndu-i-se în primire cîteva zeci de oi.

Astăzi, Petre Cristea este cunoscut și stimat pentru succesele lui în muncă nu numai de colectiviști ci și de ceilalți săteni din împrejurimi.

Muncind cu tragere de inimă, ascultînd sfaturile inginerului zootehnist, Petre Cristea a obținut succese în activitatea lui. Acum ferma gospodăriei numără aproape 300 de oi. Aplicînd în munca sa metode științifice el a reușit să mărească producția de lapte cu peste 30 la sută, iar producția de lînă cu 10 la sută pe cap de oaie, obținînd totodată de mai multe ori cîte doi miei de la o oaie.

Munca ciobanului Petre Cristea a fost răsplătită din plin. In 1953 el a fost decorat cu Ordinul Muncii clasa III-a. Petre Cristea a contribuit din plin la dezvoltarea și întărirea gospodăriei, a fermei de oi. Pentru zilele-muncă efectuate în gospodărie el duce acasă venituri care îi asigură condiții bune de viață și trai.

Viața din anii de odinioară a rămas pentru Petre Cristea, ca și pentru alți colectiviști, doar o amintire la care nu vrea să se mai gîndească. Adeseori stînd acasă, seara și ascultînd emisiunile transmise prin difuzorul ce-l are instalat în casă, parcă nu-i vine să creadă auzind vorbindu-se și despre el, ciobanul Petre Cristea, despre succesele lui.

Petre Cristea aude însă vorbindu-se prin difuzor și despre agresorii imperialiști care vor să dezlănțuie un război atomic. Și fiindcă nu vrea să mai devină vreodată sluga chiaburilor, pentru că vrea să muncească liber, în pace, Petre Cristea e hotărît să se opună dezlănțuirii unui monstruos război atomic. El spune:

— Imperialiștii nu vor reuși să-și pună în aplicare planurile lor nebunești. Viața nouă de azi, gospodăria noastră, tot ce am construit, vom ști să le apărăm, iar în caz de va fi nevoie, vom ști să dăm răspunsul cuvenit celor care setoși de sînge ne-ar pîngări pămîntul.

★

Intr-una din zilele trecute echipa de agitatori — din care face parte și tînăra Schuller Maria — umbla din casă în casă pentru strîngerea de semnături pe Apelul Consiliului Mondial al Păcii; a ajuns și la marginea comunei Cristian. Aci își îngrijea Petre Cristea oile. Stătea acum rezemat de un băț, cu privirea spre grupul de agitatori care se îndreptau spre el.

După ce răspunse la binețele agitatorilor, potrivindu-și cojocul și fluierul la brîu, Petre Cristea a luat în palmele lui mari și bătătorite tocul ce i-l întinsese agitatoarea și a început a scrie apăsat pe Apelul Păcii și numele lui, al ciobanului Petre Cristea.

— Semnez cu dragă inimă acest Apel, a declarat ciobanul Petre Cristea, pentru că mă ridic împotriva imperialiștilor. Am văzut ce poate aduce războiul. Am auzit și ce ar însemna pentru omenire un război în care să se folosească bomba atomică. El ar stîrpi milioane de vieți și după cîte am auzit pînă și iarba cu care se hrănesc animalele. Eu nu voi precupeți nimic pentru a-mi întări semnătura pusă pe acest Apel. Voi căuta să muncesc mai bine, în așa fel ca să sporească numărul oilor colectivei pînă în toamnă cu 200 capete, să obțin cît mai mult lapte și lînă de la fiecare oaie — le-a mai spus Petre Cristea agitatorilor la despărțire.

Ciobanul Petre Cristea este hotărît să-și îndeplinească angajamentul, știind că în felul acesta își dă contribuția lui la lupta pentru pace.

GAVRIL POPA
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Stalin

SEMNĂTURI PE APEL

* Campania pentru strîngerea de semnături pe Apelul de la Viena cunoaște o mare amploare în regiunea Ploești. 3.473 echipe pentru strîngerea de semnături constituite în cadrul comitetelor de luptă pentru pace își desfășoară activitatea în rafinăriile, fabricile, cartierele și satele regiunii, mergînd din casă în casă, de la om la om. Pînă acum au semnat Apelul 369.472 de petroliști, metalurgiști, țărani muncitori și intelectuali din orașele și satele regiunii Ploești.

* In întreaga regiune Pitești, exprimîndu-se ferm împotriva reînarmării Germaniei occidentale și a primejdiei unui război atomic, tot mai mulți cetățeni depun semnătura lor pe Apelul Consiliului Mondial al Păcii de la Viena.

Pînă la 23 februarie a.c. au semnat Apelul Păcii 270.386 cetățeni din această regiune.

* Cu fiecare zi ce trece, Apelul Consiliului Mondial al Păcii de la Viena obține adeziunea sinceră și entuziastă a unui număr crescînd de oameni ai muncii din cuprinsul regiunii Craiova. Numai în orașul Craiova, Apelul de la Viena a fost semnat de 62.317 persoane, iar în orașul Turnu Severin de 26.900 persoane. In comunele regiunii Craiova campania pentru strîngerea de semnături pe Apelul de la Viena se desfășoară cu intensitate. Semnînd Apelul păcii de la Viena, colectivistul Șerban Comănceanu a arătat că semnează pentru viața fericită pe care o trăiește astăzi în gospodăria agricolă colectivă, pentru pace. Și în comuna Brîncoveni din raionul Balș, Apelul de la Viena a fost semnat de un număr de 1.632 țărani muncitori.

* Cele 225 de echipe care string semnături pe Apelul Păcii sînt primite cu multă bucurie în fiecare casă din satele și comunele raionului Turda. Pînă la 23 februarie în întreg raionul peste 48.000 de cetățeni au semnat Apelul de la Viena. Locuitorii orașului Cîmpia Turzii ca și cei ai comunelor Luna și Soporu de Cîmpie au semnat cu toții Apelul.

* Peste 1.300 de femei fac parte din cele mai mult de 1.600 echipe din regiunea Hunedoara care string semnături pe Apelul Consiliului Mondial al Păcii. Pe Apel și-au pus semnăturile pînă acum 57.000 de oameni ai muncii din bazinul carbonifer Valea Jiului. 58.600 de țărani muncitori, colectiviști și întovărășiți din raionul Alba și multe alte mii de cetățeni de diferite profesiuni din regiune. Numai în 17 zile s-au strîns în regiunea Hunedoara peste 336.000 de semnături pe Apelul Păcii.

* Alăturîndu-se protestului popoarelor lumii împotriva pregătirilor pe care le fac cercurile agresive în vederea dezlănțuirii războiului atomic, peste 350.000 de cetățeni din regiunea Stalin au semnat pînă acum Apelul de la Viena. Numai în Orașul Stalin numărul semnăturilor depuse pînă acum pe Apel trece de 42.000. Printre cei care au semnat se află muncitorii de la uzinele „Strungul" și „Drapelul Roșu", constructorii de autocamioane de la „Steagul Roșu", constructorii de tractoare de la „Ernst Thälmann" și alții.

In multe comune și sate din regiune, ca Bod și Intorsura Buzăului, unde echipele au mers din casă în casă pentru a strînge semnături, toți locuitorii au semnat Apelul.

Titus Popovici

INTR-O GARĂ

— Fragment din romanul „Străinul" —

Un tren de marfă cu vreo 25 de vagoane, se oprise pe linia principală și locomotiva se alimenta, pufăind; apoi o desprinseră și o duseră la depou ca să fie verificată. Octavian Sabin străbătu peronul măcinat de bombe, purtînd un dosar mare pe care trebuia să-l predea dirigintelui poștei. Ocolind o grămadă de pietre care fuseseră adunate și clădite chiar în drum, trecu pe lîngă vagoane. Îi era tare cald. Băgă de seamă că ușile erau bătute în scînduri și geamurile astupate cu sîrmă. În capătul celălalt al trenului se plimba o sentinelă germană cu baioneta la armă. Sabin se opri nedumerit. În clipa aceea, în vagon se auzi o vînzoleală de trupuri și un obraz galben, descompus al unui tinerel de vîrsta lui Andrei se ivi la gratii:

— Hei, camarade, se rugă el, dă-ne puțină pîine că crăpăm aici...

— Da cine sînteți voi? întrebă Sabin, devenit dintr-odată foarte atent. Orice lucru îl interesa și trebuia să se amestece numai decît, altfel zile întregi se simțea prost, ca unul care nu și-a făcut datoria.

— Sîntem ucenici... ne duce în Germania, spuse tînărul lăcrimînd... Unii au semnat un fel de angajament... pe alții ne-a luat așa ...Of, mamă...

— Halt! Wer das? țipă metalic soldatul german și începu să alerge spre ei.

Sabin își aminti dureros de precis de o scenă asemănătoare pe care o văzuse în Timișoara în '40. Trenuri întregi cu prizonieri sîrbi treceau prin gară și bieții oameni, morți de foame, implorau pasagerii să le dea ceva de mîncat. O mulțime de pîini fuseseră azvîrlite în vagoanele de marfă plumbuite și era cît pe ce să iasă și o încăierare cu un feldwebel gras, care, urlînd, se repezise cu revolverul în mînă în învălmășeala de oameni care stăteau de vorbă cu prizonierii. Și acum era vorba de tineri romîni! Și mureau de foame!

— Ce vrei? strigă soldatul german ajungînd lîngă el. Era tînăr, blond, cu ochelari și slab ca un schelet. Cu o lovitură de pumn Sabin l-ar fi întins lat.

— Vezi-ți de treabă, spuse înăbușit. Unde-i cărați, hai? Și de ce nu le dați de mîncare? Ce? Nu ne-ați jefuit destul, firea-ți al dracului să fiți! Arătă cu mîna încleștată spre vagonul de unde se auzeau acum strigăte:

— Unde sîntem? Unde am ajuns?

— Heei, mîncare...

— Ce gară-i aici?

— N-auzi? se răsti el spre neamțul stupefiat. Hunger... Hunger!

— Ach, so, rîse soldatul... Ich binn auch hungrieg. Și deodată înroșindu-se tot își smulse arma de pe umăr: Plekat Schnell! Schnell!

Sabin se întoarse și alergă spre depozitul de mărfuri. Intră ca o furtună și dădu cu ochii de Andrei. Venise să aducă geamantanele. Plecau după amiază la țară, el și cu mamă-sa. Lui Sabin îi trecuse de mult supărarea, dar nu voia să-i arate băiatului că l-a iertat. Stătuse de vorbă cu directorul liceului, domnul doctor Viniciu Lucaci, și acesta-l lăudase pe Andrei.

— Un adevărat caracter, domnule Sabin... Îmi pare nespus de rău că n-am reușit să-l scap, dar... n-avea nici o grijă. Am să fac tot posibilul... și... (se aplecă la urechea lui) o să-i ducă dracu pe ăștia, cît de curînd... Băiatul a avut mai mult curaj ca noi bătrînii. Să-i transmiți că-l stimez.

Asta fusese de ajuns să șteargă ultimul rest de supărare. Îl durea însă că nu-i putea spune lui Andrei că nu mai e supărat fără ca prestigiul său să sufere.

— Iar ești aici? strigă. Tot atunci vii cînd e scandal.

— Dar după masă plecăm, trebuia să aduc geamantanele...

— Bine... bine.. stai aici... ori mai bine du-te acasă... Sabin se întoarse spre ceilalți funcționari și începu să strige:

— Măi Cabă!

— Prezent!

— Tureac! Murgule! Vasile! Ia scoateți banii pe care-i aveți, da'iute! A venit un tren cu băieți de-ai noștri... îi cară în Germania și mor de foame... Cabă, fugi și cumpără pîine! Ia și pe datorie... Spune că-i pentru domnul Sabin.

Andrei puse jos geamantanul.

— Ce s-a întîmplat? întrebă.

— Astea nu-s de nasul tău, spuse Sabin rece. Tu du-te acasă... În realitate îi părea bine că Andrei e de față. N-ar fi vrut să creadă băiatul că el e un fricos, că nu știe să-și facă datoria atunci cînd trebuie.

Se repezi la telefon și începu să cheme un serviciu după celălalt.

Le spunea același lucru:

— Mai lăsați dracului hîrțoagele acuma! E un tren cu băieți de-ai noștri, romînași... Îi cară în Germania și mor de foame... Cumpărați, măi, ce găsiți la bufet și să le dăm o mînă de ajutor... doar is de-ai noștri! Apoi se întoarse spre Andrei:

— Nu ți-a dat mama bani?

— Ba da. Pentru bilet.

— Du-te și cumpără și tu ce-i găsi...

— Bine dar... voi să-i spună că erau ultimii bani din casă, dar Sabin îi tăie vorba:

— Du-te, dacă-ți spun. Cere tata cu împrumut, n-avea grijă.

Andrei nu mai spuse nimic. Ieși în piața din fața gării. La brutăria din colț se făcuse coadă. Oamenii se îmbulzeau unii peste alții...

— Bine, dar e pe cartelă, striga disperat vînzătorul. Dar cînd auzi despre ce-i vorba, începu să arunce pîinile peste capetele oamenilor.

— Hai, luați-le și puneți banii...

Andrei intră în coadă cînd cineva îl trase de mînecă.

— Da, ce-i pe aici, băiete?

Se întoarse și văzu un om îmbrăcat în salopetă, destul de bătrîn, cu o mustață argintie, țepoasă și ochi vii, cenușii. Îi spuse în două cuvinte ce se petrecea. Bătrînul nu-i răspunse ci o luă la fugă de-a lungul străzii.

Cînd Andrei intră în gară cu brațele încărcate cu pîini mari, negre, peronul mișuna de lume. Tatăl său, în mijlocul unui grup se agita, dădea din mîini. Fața roșie îi lucea parc-ar fi fost unsă cu grăsime:

— Nu li-i destul că ne jefuiesc de tot ce avem, ne mai cară și copiii! Așa ne trebuie dacă sîntem proști și tăcem și răbdăm. În clipa aceasta se gîndea la Andrei și se întreba ce-ar face dacă i l-ar

Ilustrație de P. NAZARIE

lua așa din senin și i l-ar duce să nu-l mai vadă niciodată? Dar ce fac părinții copiilor care erau încuiați în tren?

Din vagoane îi răspunseră țipete:

— Nu vrem să mergem... ne-au prostit!

— Nici n-am iscălit nimic!

— Ma-a-amăăă! țiui un glas subțire, spart, copilăresc.

Toți ceferiștii, funcționarii, ieșiseră din birouri și se grămădiseră în jurul trenului. Andrei se strecură printre ei și ajunse lîngă tatăl său. Acesta avea ochii plini de lacrimi. Puse mîna pe brațul lui Andrei și strînse tare.

— Suie-te pe umerii mei, spuse, și dă-le pîinea asta.

Se înțepeni pe picioare, ajutîndu-l pe Andrei să se cațere. Cabă strigă:

— Dați măi, care ești pe aici, o rangă, ceva, să spargă domnișoru sîrma.

Cînd Andrei ajunse cu obrazul în dreptul ferestrei îl izbi o duhoare de trupuri nespălate. Dinăuntru se auzeau:

— Stai... stai că mă urc eu...

Andrei simți cum cineva îi întinde o bucată de fier și din două lovituri sparse împletitura de sîrmă. O mînă neagră de murdărie, cu degetele subțiri și crispate ca niște ghiare îi smulse pîinea din mînă, zgîriindu-l.

— Stați! Stați! strigă el, că mai am... Vă dau îndată tuturor...

Din celelalte vagoane răsunau adevărate urlete.

— Nu ți-i greu, tată? întrebă Andrei pe Sabin, iar acesta răspundea, înăbușit.

— Nu... nu... nu te îngriji de tata...

Cînd se aplecă să ia alte pîini, Andrei văzu cum dinspre depou vin o mulțime de muncitori, înarmați cu răngi de fier.

Bătrînul cu care vorbise în fața brutăriei, se strecură pe sub vagon și făcîndu-și loc cu coatele, dădu mulțimea la o parte.

— Le dați să mînce ca puicilor în coteț!... Scoateți-i afară, ce dracu! asta nu vă trece prin căpățînă? Ridică ranga și începu să lovească în lacătul mare de fier.

Andrei sări de pe umărul tatălui său și spuse:

— Are dreptate...

Deodată se auziră tropăituri de cizme și șase soldați germani cu arma în cumpănire alergară spre ei. În fruntea lor era un ofițer foarte tînăr și elegant, care-și desfăcea din goană tocul pistolului, cu mîna înmănușată.

— Ho-o-o-a-o-oo! Se auzi strigătul mulțimii.

Ușa primului vagon cedă și o grămadă de copii se rostogoliră pe peron.

Sabin începu să înghiontească în dreapta și în stînga.

— Stați! strigă el... Stați că vorbesc eu cu el... Știu nemțește... Și ajungînd cu greutate în fața ofițerului care nu știa ce să facă, îi răcni în obraz:

— Mergeți dracului acasă la voi în Vaterland și acolo să furați copiii oamenilor!

— Was sagen Sie bitte? se holbă ofițerul. Apoi văzînd cum al doilea vagon este deschis, răcni:

— Zurück!

— Înapoi să mergeți voi! țipă Sabin și cînd ofițerul îi puse mîna în piept i-o azvîrli cu o plesnitură de pumn. Andrei văzu, cu ochii măriți cum ofițerul ridică pistolul și se repezi orbește, împingîndu-i pe cei din fața lui. Valul de oameni tălăzui o clipă. Sabin care căpătă un brînci din spate se ciocni de ofițer și acesta, luat prin surprindere, scăpă revolverul.

Zeci de picioare îl călcară, întipărindu-l în zgura dintre traverse. Zăpăciți, soldații nu știau ce să facă. Unul dintre ei ridică arma și trase un foc în vînt.

Piu-uiu, făcu glonțul, pierzîndu-se.

— Ce? Trageți în noi?

— Aliații ne omoară, măi?

— Pe ei!

— Hooo!

O mînă înarmată cu o rangă fîlfîi deasupra capetelor și soldații neștiind ce să facă, neîndrăznind să tragă, se retrăgeau pas cu pas, apărîndu-se de lovituri, cu patul armelor.

— Acasă! Să meargă acasă! țipa Sabin, roșu, cu ochii ieșiți din orbite. Îl văzu pe Andrei lîngă el și îndîrjirea-i crescu.

— Deschideți, măi, vagoanele! se întoarse el repede.

— N-avea dumneata nici o grijă, rîse un muncitor înalt, negru de funingine, care neputînd să-și vină de hac unui lacăt atacase scîndurile vagonului. Tinerii care ieșeau treceau printr-un coridor îngust pe care-l făceau trupurile celor îngrămădiți acolo și împinși din mînă în mînă spre ieșirea din gară. Numai unul dintre ei, înalt, blond, cu o frunte îngustă peste care cădeau suvițe de păr, strigă:

— Ce vă amestecați? Eu vreau să plec.

Cineva-i trase o palmă, apoi toți se repeziră asupra lui. Bătrînul Jurca sări deasupra viermuielii de trupuri și împărțind ghionturi cu nemiluita îl trase afară pe cel bătut.

— Șterge-o de aici! îi spuse cu dispreț. Vezi că sînt alții care nu vor să meargă, boule! După ce îl scoate pe ăla să te prezinți. Marș!

Înghesuiala de pe peron nu lăsă să se vadă nimic. Pumnii se ridicau, răngile vîjîiau. Pe la alergător apăru un pluton de jandarmi, care, izbind cu paturile carabinelor încerca să-și deschidă o pîrtie. Mulțimea se întoarse împotriva lor.

Andrei simți deodată o lovitură puternică în umăr și se clătină pe picioare. Tatăl său scoase un muget și înhățîndu-l pe soldat îl lipi de perete. Carabina sări cît colo, printre picioarele oamenilor.

— Feuer! Feuer! urla sugrumat ofițerul german. Dar soldații înghesuiți lîngă pereți nu mai puteau mînui armele. Se auzea un ciocănit sec: rapp! rap! Răngile se încrucișau cu armele.

Un ofițer de jandarmi gesticula caraghios cu mîinile îmbrăcate în mănuși albe. Nu se auzea ce strigă, dar deodată lîngă el apăru o statură înaltă, a unui fochist, care-i zbieră în obraz.

— Vrei să tragi în romîni, crucea ta! Asmuți asupra noastră? Aperi pe nemți?

— Ordin... bîigui ofițerul.

— Mă... pe ordinele tale! Hei! Soldați! își puse el mîinile pîlnie la gură: Stați camarazilor! Doar n-o să ne omorîți că am scos din ghiarele fasciștilor niște copilandri. Stați, măă!

Soldații se opriră o clipă și asta fu de ajuns să fie împinși din toate părțile.

— Bolșe... scrîșni ofițerul, dar fochistul îl împinse cu pieptul pînă lîngă un zid și-i zvîrli în obraz:

— Stai aici, fecior frumos, că-ți turtesc mutra...

Între timp vagoanele fuseseră golite. Atunci, Orban, șeful gării care se învîrtise neputincios în toate părțile, rugîndu-se „Oameni buni... oameni buni... nu mă nenorociți", avu o idee. Fugi sus pe acoperișul gării — o simplă platformă făcută în repezeală după bombardament — și repezindu-se la sirena antiaeriană începu să învîrtească cu putere manivela. Cei doi soldați care, culcați pe burtă, priveau bătaia de pe peron se înfiorară uluiți. Dar Orban fără să-i bage în seamă învîrtea de manivelă și uuitul prelung, răscolitor al sirenei se rostogoli asupra învălmășelii de jos. Peste două minute sirenele din împrejurimi începură să sune alarma, apoi și cele din oraș. Într-o clipă peronul se goli, jandarmii fugiră în dezordine spre adăpostul cel mare al gării, numai ofițerul neamț, cu tunica sfîșiată și un ochi vînăt ca o prună, se uita hăbăuc la cei șase soldați ai săi, de pe umerii cărora curgeau zdrențe. Unul dintre ei avea fruntea crăpată de o lovitură de rangă și sîngele gros, negricios, curgea în valuri pe față.

— Das wird schwere Konsequentien haben, șopti el, idioțit de spaimă, apoi auzind sirena, behăi: Fliegalarm! Fliegalarm! Dispărură într-o clipă. Peronul era pustiu. Orban învîrtea mai departe, nebunește, manivela sirenei.

În adăpostul de lîngă magazia cu materiale oamenii abia puteau răsufla din pricina înghesuielii și a indignării.

— Asta-i prea de tot!

— O să vedeți că au să ne ducă și pe noi... Așa au făcut și-n Ucraina cînd au luat-o la fugă...

— Dacă ne lăsăm! vociferă Sabin. Andrei avea umărul amorțit de lovitura patului de pușcă. Îl durea groaznic.

— Fabrica vor s-o demonteze! striga muncitorul bătrîn care-i adusese în gară pe ceilalți.

— Cum asta? întrebă cineva.

— Iaca așa! A venit o comisie nemțească...

— Asta nu se poate!

— Ce? Nu-i crezi în stare? Ăștia seacă tot pe unde umblă, ca lăcustele...

— De unde sînteți, măi? se întoarse fochistul spre unul dintre tinerii care intraseră în adăpostul acesta.

— Eu de la Brăila... La școala de ucenici... mormăia tînărul, tremurînd de oboseală și iritare. Ne-a luat de la premilitărie, pe toți... Ne-a pus să iscălim nu-ș ce hîrtii. Pe cine n-a vrut, l-au bătut ca pe vite!

— Dacă răbdăm! o ținea într-una Sabin.

— Nici nu ne-a lăsat să mergem pe acasă, care eram în oraș... Ne-a ținut o zi la cazarmă, pînă a completat niște hîrtoage, apoi ne-a suit în tren. La București ne-a dat de mîncare niște pîine neagră... Vai de noi!

Andrei își trecu mîna stîngă peste umărul umflat. Fiecare apăsare de deget făcea ca un junghi ascuțit să-i străbată de sus pînă jos. Rîse:

— Ei, tată, ne bătură m!

Veselia lui fu molipsitoare. În jurul lui toți zîmbeau, satisfăcuți:

— Le-am tras un blit, numărul unu, hai?

— Ce facem cu băieții ăștia? întrebă cineva.

— Păi, n-o să-i lăsăm, strigă Sabin. O colectă în oraș, le facem rost de bani și-i expediem acasă...

— Știți ce? zise deodată bătrînul. Eu cred că ar fi mai cuminte să ieșim din adăpostul ăsta și să ne vedem de treburi. Avioane nu se aud și de bună seamă se joacă poliția ...Are să ne ia de aici ca din oală...

— Bine zici, baci Jurca, zise fochistul. Haideți frăților... Ducem băieții la ateliere, nu?

Ieșiră îngrămădindu-se. Gara era pustie. Priviră spre cer. Nici urmă de avioane.

— Haideți, haideți, îi zorea baci Jurca, împrăștiați-vă...

— Du-te acasă Andrei, îl sfătui Sabin. Spune mamii că mi-ai dat mie banii să iau biletele... Plecați diseară, cu personalul de 8.

— Eu o să-mi cer o deplasare undeva, mormăi el, cam îngrijorat. Știi, nu-i bine aici. O să fie zai mare...

— Nu-ți pare rău, tată? făcu Andrei cu o grimasă. Abia se putea mișca din pricina durerii, dar se simțea mai bine ca niciodată.

— Mie? Ce să-mi pară rău? Le-am arătat noi!

Tăcu un timp, apoi spuse, privind în altă parte:

— Știi, am vorbit cu domnul director al liceului... Spunea că nu se lasă pînă n-o să fii reprimit. Te apreciază mult... Să nu crezi că tata... și tata e bun romîn, și înțelege... Asta-i dragă... Du-te acasă, acum...

Din Expoziția anuală de Stat a artelor plastice

Un autentic crîmpei de viață

Cu fiecare Expoziție de Stat a artelor plastice, pictura de gen își îmbogățește repertoriul cu noi opere de valoare. Masele largi ale poporului iubesc acest gen al artei plastice care înfățișează aspecte grăitoare ale vieții de toate zilele, care prezintă pe omul simplu al epocii noastre, original și măreț, avînd o nouă fizionomie spirituală.

Printre operele expuse în actuala expoziție care ilustrează nivelul atins de artiști în acest domeniu și ridică totodată unele probleme importante ale picturii de gen se situează și compoziția „Bucuria lui Polenszki, cioban evidențiat", de pictorul clujan Bene Iosif. Experiența de viață, impresiile și observațiile vii ale artistului, bazate pe cunoașterea stărilor sufletești ale eroilor săi și a împrejurărilor tipice în care acestea se dezvăluie, i-au dat posibilitatea pictorului să ne înfățișeze simplu, convingător, în tabloul amintit, un fragment din realitate de o profundă intensitate.

BENE IOSIF: „Bucuria lui Polenszki, cioban evidențiat"

Anul trecut, am avut ocazia să văd în atelierul pictorului Bene, nenumăratele schițe și studii în cărbune, guaș sau acuarelă, făcute de artist la stîna unde lucra ciobanul Polenszki, ca și diferitele portrete ale acestuia și ale tovarășilor săi de muncă, apoi schițe de compoziții și detalii caracteristice, valoroase prin spontaneitatea notației directe. Această muncă intensă întreprinsă de artist, l-a putut duce la precizarea ideii lucrării și la definirea compoziției artistice în care caracterizarea eroului urma să fie dezvăluită într-o imagine tipică și emoționantă.

Situîndu-l pe ciobanul Polenszki la stînă în mijlocul oilor, cu un miel nou născut în brațe, pictorul a întipărit pe chipul eroului trăsăturile unui caracter ferm, plin de hotărîre, încrezător în forțele sale și ale tovarășilor săi, conștient de răspunderea înaltă a muncii lui. Astfel, artistul a reușit în mare măsură să ne înfățișeze esența evenimentului ales, semnificația sa socială, dîndu-ne posibilitatea să înțelegem simțămîntul înălțător, inegalabil, pe care omul liber, stăpîn pe soarta sa, îl încearcă în fața roadelor muncii sale creatoare, dobîndite prin strădanii entuziaste, neostenite.

Subiectul lucrării este plin de adevăr și firesc. Tabloul redă cu discreție, fără patos declamator, de paradă, bucuria ciobanului în fața unui succes în muncă. Chipul concentrat al eroului, care cîntărește parcă trupul plăpînd, pulsînd de viață, al mielului, are puterea de a transmite în mod original sentimentele de bucurie creatoare, conștiința muncitorului nostru liber că face un lucru folositor întregului popor. Emoția care se degajă sobru din lucrare reține pe privitor mai curînd decît ar fi putut-o face zugrăvirea unei veselii zgomotoase, stridente. Calitatea picturii este remarcabilă, evidențiind varietatea mijloacelor plastice care stau la îndemîna artistului.

Totuși, trebuie să spunem că emoția trăită în fața tabloului nu este deplină, de mare profunzime. Aceasta se explică prin faptul că compoziția este oarecum statică, puțin monotonă, iar atenția privitorului este atrasă de unele detalii neînsemnate care nu țintesc spre reliefarea ideii tabloului (căldarea din stînga de exemplu). Dacă artistul — eliberîndu-se cu hotărîre de un anume balast meșteșugăresc — ar fi urmărit pe toate căile punerea în valoare a ideii de bază, prin subordonarea tuturor elementelor din compoziție scopului central: caracterizarea deplină a personajelor, a stării sufletești a ciobanului și a femeii de lîngă el, opera ar fi cîștigat mult.

Dar, dincolo de acest neajuns vădit, lucrarea se bucură de aprecierea vizitatorilor expoziției, care recunosc în tablou o imagine expresivă, tipică pentru zilele noastre, o imagine mărturisind noua atitudine față de muncă și avutul obștesc a constructorilor socialismului.

Ca în toate ramurile artei, și în pictura de gen artiștii își desăvîrșesc metodele, căutînd să făurească în lucrările lor unitatea armonioasă între conținut și formă. Ne-am oprit tocmai de aceea asupra tabloului pictorului Bene, care — cu toate lipsurile amintite — marchează un moment înaintat în pictura noastră de gen. Față de acele tablouri plate, cu figuri șablonarde, inexpresive, fotografice, pe care le mai întîlnim încă prin expozițiile noastre, opera pictorului Bene Iosif ne aduce un crîmpei autentic de viață, plin de adevăr, străbătut de sentimente puternice.

Prin redarea firească, cu naturalețe și simplicitate a simțămîntului curat și cald al mulțumirii unui cioban față de îndeplinirea sarcinilor sale de cetățean liber al patriei noastre, această operă merită un loc de seamă în ansamblul picturii de gen. Dezvoltînd pe o treaptă superioară meritele unor tablouri mai vechi ca „Citirea ziarului pe arie" sau „Sosesc noi membri în G.A.C.", noua pictură a artistului expusă în actuala expoziție, îl arată pe pictorul Bene Iosif ca pe un dotat creator în pictura noastră de gen, vădind perspectivele sale largi de a îmbogăți și a ridica mereu calitativ seria operelor sale pe acest tărîm al artei plastice.

MIRCEA DEAC

Pe scurt!

„Drumuri" inspirate

Numărul „Contemporanului" apărut săptămîna trecută ne dă bucuria unui poem în proză care merită toată prețuirea cititorilor. Nu e încă în obișnuința criticii noastre literare să discute, sau măcar să observe, lucrurile bune de mici proporții. Chiar dacă apare o schiță bună, se așteaptă publicarea ei într-un volum și discutarea împreună cu altele — pentru ca, mă rog, criticul să aibe „o privire de ansamblu"... Nu avem încă o astfel de „privire de ansamblu" asupra reportajelor lui Al. Ivan Ghilia, dar acel poem al său apărut pe prima pagină a „Contemporanului" și intitulat „Drumuri"... sîntem convinși că trebuie apreciat imediat ca o apariție originală, plină de inspirație și prospețime, de o factură nouă în publicistica noastră.

Tînărul scriitor evocă — într-o viziune îmbucurător influențată de modelul „troicii" lui Gogol — poezia amplă a cărărilor și a șoselelor, a magistralelor de oțel și a drumului fără pulbere al Dunării, adună cu artă și inventivitate frumusețile lor, încadrîndu-le în imaginea scumpă a patriei noastre pașnice. Sensibil, Ghilia învăluie fiecare drum în suflarea omului nostru simplu, îndrăgostit de drumeție, călător pasionat. Îi reușesc autorului îndeosebi notele melancolice, duioase, ușor meditative. Tocmai fiindcă a închegat o asemenea atmosferă, Ghilia a putut — în partea doua a poemului — să treacă convingător la evocarea patetică a drumurilor țării pustiite de război, însîngerate de crimele cotropitorilor fasciști și apoi, în final, să urce la acordurile solemne — nu stridente, trompetarde — ale jurămîntului de apărător al acestor drumuri.

***Poemul lui Al. Ivan Ghilia e** una din cele mai izbutite realizări literare ale tinerilor apărute în zilele acestei înflăcărate afirmări a dragostei noastre de pace. E un exemplu pentru posibilitățile pe care publicistica le oferă tinerilor scriitori talentați — teren larg și prea puțin apreciat încă, favorabil întru totul desfășurării fanteziei creatoare, transmiterii originale și vibrante a celor mai profunde sentimente ale noastre.*

MIRCEA ANDREI

Literatură, nu floricele calde!

*Nu știm ce părere are tovarășa Constanța Coporan despre responsabilitatea scriitorului în fața cititorilor și eroilor săi, — cert este că din schițele pe care „Flacăra" i le publică cu deajunsă regularitate (vezi numerele din 15 noiembrie 1954, 1 februarie 1955, 15 februarie 1955) și cu prea puțină exigență, ne apare clară, precisă, imaginea celui care scrie despre lucruri grave și importante cu același efort cu care ar mînca floricele calde. Constanța Coporan atacă probleme complicate în schițele ei: relații între soț și soție, răspunderea față de familie (în „Divorțul" și „Toți trei"), ura oamenilor noștri față de naționalism și încercările de învrăjbire națională (în „Într-un autobuz..."). Cititorii noștri iubesc schițele care-i fac să gîndească mai atent **și cu un orizont mai larg asupra** vieții, înălțîndu-i sufletește, stimează acei scriitori care, fără frică de greutăți și complicații, se străduiesc să înțeleagă și să redea artistic gîndirea nouă a oamenilor noi, deloc simplă, deloc facilă. E drept, nu se poate spune că cititorii întîlnesc des asemenea schițe în revistele noastre. Dar acesta nu poate fi un argument pentru apariția unor schițe în care viața sufletească a eroilor e vulgarizată grosolan, situațiile se desfășoară conform schemelor teziste ale autoarei, totul într-un stil strident, fals. În „Toți trei", un bărbat căsătorit se îndrăgostește de o tovarășă de muncă, mărturisindu-ne — de la bun început — într-un limbaj de șlagăr prost: — „Ana îmi furase zi de zi cîte o părticică din inimă..." Urmează să se întîlnească cu Ana, într-o seară, își minte nevasta naivă spunîndu-i că pleacă la o ședință și ea, grijulie, îi pregătește fulgarinul. Simpla apariție a fulgarinului se asociază, ca la comandă, cu tot ce a însemnat soția în viața lui, „sufletul îi e bîntuit de furtună" (textual!), apoi — printr-o intervenție melodramatică și siropoasă a copilului — furtuna se potolește: omul și-o rupe din inimă pe Ana, pe loc, în doi timpi și trei mișcări.. Analiza stării sufletești a eroului nu depășește simpla enunțare a „furtunii din inimă". La capătul schiței, rezolvată atît de comod și insensibil, eroul nu ne-a dezvăluit frumusețea sa morală, nu ne-a dăruit **emoția celui care își depășește conștient, cu curaj, slăbiciunile** — ci s-a compromis definitiv prin superficialitatea sentimentelor, prin nivelul scăzut al ideilor sale.*

Nereușita Constanței Coporan în analiza unor situații de viață care pretind, cel puțin, un elementar bun gust artistic — se vădește, mai pe larg, în „Divorțul", schiță întinsă pe aproape patru pagini de revistă. Frămîntările unui activist de partid care a greșit grav părăsindu-și soția, Sanda, o femeie cu multe calități, pare-se, dar prea puțin evoluată, — sînt transmise la un nivel sub mediocru. Ca și în cazul cu fulgarinul, aici, un glas de copil auzit afară: „tăticule, dacă cînt (atenție!) *vine mai iute primăvara?", declanșează remușcarea eroului — lui Vintilă i se face dor de copil, de soție. Analiza relevă asemenea momente „profunde" în evoluția eroului. „Dragostea de părinte, sugrumată atîta vreme, răbufnise acum și, neostoită, îl răvășise. I se părea că sîngele i-a înțepenit în plasa arterelor, că i se rup fibrele una cîte una..." Cu toată seriozitatea, autoarea poate să scrie (după ce soția a respins, demnă, banii pe care el îi trimisese): „Dar a început drama, frămîntarea lui Vintilă: Afurisita, i-arăt eu ei. Face pe grozava că n-are nevoie de banii mei". Ceea ce autoarea numește foarte liniștită — drama **lui Vintilă — e, după cum se vede**, o izbucnire vulgară, de prost gust, care ne silește să nu mai dăm nici un credit eroului. Cu o ață de o albeață orbitoare și o grosime respectabilă, se însăilează povestea luminării lui Vintilă: el va depune ca martor într-un proces de divorț al unui prieten — vinovat față de soție, ca și Vintilă al nostru, — proces judecat chiar de... Sanda! Din martor al prietenului, Vintilă devine — desigur, față în față cu soția — acuzator! După depunerea mărturiei, autoarea analizează din nou: „Uluiala, rușinea, ciuda, bucuria, nădejdea, așteptarea — se strînseseră toate la un loc, îi umflaseră capul cît un dovleac și acum îl învîrteau ca într-o horă..." (ori ce comentariu ni se pare aici penibil). Desigur, nu coincidențele supără în schițele Constanței Coporan, — nenumărate coincidențe pot, în viață ca și în literatură, să declanșeze conflicte profunde, dramatice; în cazul nostru însă, alegerea coincidenței ușurează însăilarea cu ață albă, conturînd mai precis, comoditatea autoarei în rezolvarea problemelor grele, superficialitatea cu care își privește eroii, simplificînd procese sufletești despre care cititorul vrea să afle lucruri substanțiale, din care să învețe. Nu, acesta nu e curaj în creație — cum unii pot fi tentați să creadă, lăsîndu-se furați de faptul că în schițele Constanței Coporan apar probleme puțin abordate pînă acum de scriitorii noștri. Dimpotrivă: asemenea schițe compromit sentimente adînci, atitudini morale de mare interes pentru tineretul nostru, conflicte de viață intensă, care așteaptă să fie dezvăluite în toată frumusețea lor.*

CORNEL STANCA

Pe marginea adunărilor de dări de seamă și alegeri

Problemele producției în atenția grupei utemiste

Alegerea organelor conducătoare U.T.M. trebuie să însemne o analiză temeinică a activității fiecărui utemist, fiecărei grupe U.T.M., fiecărei organizații de secție sau organizație de bază. De felul cum este pregătită adunarea de dare de seamă și alegeri depinde buna sa desfășurare, asigurarea unui conținut bogat și al unui înalt nivel critic al discuțiilor. Pregătirea adunării de alegeri a determinat pe membrii grupei utemiste din secția ajustaj a întreprinderii „Tehnometal" din raionul Grivița Roșie-București să obțină noi succese în producție și în munca de organizație.

În această grupă sînt mulți utemiști fruntași care au depășit norma cu 50—200 la sută în tot timpul anului 1954. În ultima perioadă utemiștii și-au intensificat activitatea obținînd succese și mai mari. De pildă utemistul Năstase Dumitru este un muncitor destoinic care pe ultima lună a depășit norma cu 250—300 la sută, întreținînd bine locul de muncă și utilajul după metoda sovietică de muncă Voroșin. Acest tovarăș ajută cu drag utemiștii în calificarea lor profesională. Datorită ajutorului lui, utemiștii Lungu Vasile, Negulescu Alexandru, Ieremia Nicolae au reușit să-și însușească mai bine meseria de ajustor pe care abia o cunoșteau la venirea lor în întreprindere.

Grupa utemistă de la ajustaj s-a dovedit a fi un colectiv puternic. Ea a luat atitudine față de tendința de chiul, de nefolosire deplină a timpului de lucru manifestată de utemistul Iordache. În urma ajutorului primit din partea grupei, acesta s-a îndreptat, devenind un utemist activ în producție și în munca de organizație. În cele 2 cercuri politice sînt cuprinși 10 utemiști din această grupă, utemiștii vin bine pregătiți la cercul politic, participă activ la dezbaterea problemelor puse în discuție.

Rezultatele obținute de utemiștii de la ajustaj în întîmpinarea adunărilor de dări de seamă și alegeri se datoresc și comitetului organizației de bază U.T.M., care a sprijinit activitatea grupei U.T.M. Comitetul organizației de bază a făcut cunoscută prin gazeta de perete, prin lozinci și prin discuții individuale cu utemiștii necesitatea alegerii ca organizator de grupă a celui mai bun utemist, capabil să îndrume munca grupei, să ajute în munca de producție și de organizație pe fiecare utemist în parte. Darea de seamă a fost întocmită de tov. Nedelcu, organizatorul grupei, ajutat fiind de tovarășii Tuțuianu și Toma Cornel membrii comitetului organizației de bază care muncesc în secția ajustaj și care au fost repartizați de comitetul organizației de bază să ajute această grupă. Darea de seamă a constituit primul punct al ordinei de zi a adunării grupei utemiste din secția ajustaj care a avut loc la 16 februarie 1955. Ea a oglindit munca depusă de utemiști pentru îndeplinirea sarcinilor de producție și organizație. Darea de seamă nu s-a preocupat însă decît în mică măsură de problema activității cercurilor politice. De munca culturală și sportivă nici nu a amintit, deși în grupă sînt realizări frumoase. Ea a analizat unele lipsuri ale tovarășului Nedelcu cum ar fi spre exemplu faptul că el nu a contribuit întotdeauna la rezolvarea cerințelor juste și a preocupărilor tineretului, nu a îndrumat îndeaproape pe fiecare utemist, nu controlează pregătirea utemiștilor pentru învățămîntul politic și nici el personal nu se ocupă în suficientă măsură de ridicarea nivelului său politic și ideologic. În discuțiile care au avut loc pe marginea dării de seamă, utemiștii au scos la iveală unele realizări obținute de membrii grupei, dar mai ales au criticat cu asprime lipsurile care mai există încă în munca lor. Astfel utemistul Tuțuianu a arătat că organizatorul de grupă nu s-a ocupat în suficientă măsură de buna desfășurare a muncii în brigăzile utemiste, nu s-a îngrijit ca toți utemiștii mai bine calificați să ajute pe ceilalți utemiști și tineri în calificarea lor profesională, pentru a da produse de calitate mai bună. A mai criticat lipsa de preocupare în rezolvarea nevoilor economice și cultural-educative ale tineretului. Mulți dintre cei care au luat cuvîntul la adunare au luat atitudine față de unii utemiști care refuză să execute diferite piese care le-au fost date de maiștri. Tovarășul Mazilu a criticat organizatorul de grupă fiindcă uneori nu a luat măsuri pentru lichidarea lipsurilor ce i-au fost semnalate. El a arătat că mai există tineri care muncesc sub normă, care manifestă nepăsare față de sarcini, cum este de pildă utemistul Munteanu Ion. Utemistul Lesner în cuvîntul său a arătat necesitatea ca organizatorul de grupă să se ocupe de tinerii muncitori noi veniți în întreprindere, să-i încadreze în brigăzi. Și ceilalți utemiști care au luat cuvîntul au criticat lipsurile care mai există în munca lor. Apoi s-a trecut la punctul II de pe ordinea de zi: alegerea organizatorului de grupă. În urma analizei făcute utemiștii din grupă au socotit că pe lîngă lipsurile manifestate în munca sa, tovarășul Nedelcu, vechiul organizator, a dobîndit experiență în munca de U. T. M. De aceea ei au considerat că acest tovarăș merită încrederea lor și poate să rămînă pe mai departe organizator de grupă. Totodată utemiștii au făcut propuneri tovarășului Nedelcu. De pildă, utemistul Istrătescu i-a spus să ceară mai mult sprijin comitetului organizației de bază U.T.M. și comuniștilor din secție pentru rezolvarea unor sarcini. Tovarășul Iordache i-a propus să lichideze cu pasivitatea pe care uneori o mai manifestă față de îndeplinirea unor sarcini. În adunarea de dare de seamă și alegeri, grupa utemistă a luat și unele măsuri menite să ducă la îmbunătățirea muncii pe viitor ca: intensificarea participării tineretului la întrecerile socialiste pentru îndeplinirea planului de producție, o mai bună repartizare a sarcinilor între membrii brigăzilor și efectuarea unei munci de control de către organizatorul de grupă, să se țină adunări de grupă în care utemiștii să discute frămîntările lor, să vină cu propuneri pentru înlăturarea deficiențelor care se mai ivesc în activitatea grupei.

Adunarea de grupă care a avut loc la secția ajustaj a avut și unele lipsuri.

Nu s-a analizat suficient munca grupei în toate domeniile de activitate. De aceea discuțiile nu s-au desfășurat la un înalt nivel. Utemiștii nu au criticat cu curaj lipsurile comitetului organizației de bază U.T.M., ei nu au venit cu propuneri concrete de îmbunătățire a activității întregii organizații de bază. Adunarea de dare de seamă și alegeri a grupei utemiste de la secția ajustaj, cu toate că a avut și unele lipsuri, este un izvor de învățăminte pentru utemiștii din organizația noastră de bază.

ȘTEFAN DUMITRANA
secretarul comitetului organizației de bază U.T.M. din Întreprinderea „Tehnometal"

Pătrunde tehnica în ținutul stufului și papurei

Delta Dunării este numită pe drept cuvînt patria stufului și a papurei. Anual, ea dă sute de mii de tone de stuf care capătă o întrebuințare din ce în ce mai largă. În trecut, această bogăție naturală se recolta în condiții vătămătoare și cu un randament foarte scăzut.

Oameni de știință, tehnicieni experimentați, întreprind de cîțiva ani în Deltă studii amănunțite privind realizarea unor agregate care să înlocuiască munca manuală la recoltarea stufului.

Un grup de specialiști din cadrul Ministerului Industriei Metalurgice și Construcțiilor de Mașini a construit de curînd un agregat pe șenile. La elaborarea proiectului ca și în timpul construcției s-a ținut seama ca noul agregat pe șenile să poată recolta stuful și în condițiile de plutire. Vehicolul purtător și agregatul de recoltat sînt acționate de un motor tip sovietic de 40 CP. Viteza de acces pe teren este de 4—6 km. pe oră, viteza maximă de tăiere atinge 1,5 km./oră. În fața vehicolului purtător este instalat sistemul de tăiere care se aseamănă cu cel al secerătoarei. Recoltatul se face pe un front de 5 m. În 8 ore mașina poate recolta 1500—2000 snopi de stuf.

Acum se fac noi experiențe în Deltă cu mașina pe șenile de recoltat stuf. Pînă la sfîrșitul anului va fi organizată fabricarea unui prim lot de astfel de mașini.

(Agerpres)

Oamenii muncii aderă cu entuziasm la declarația Marii Adunări Naționale a R.P.R.

În întreprinderi și instituții continuă să se desfășoare numeroase adunări și convorbiri în cadrul cărora oamenii muncii își exprimă adeziunea unanimă față de politica externă a guvernului țării noastre, politică expusă în declarația Marii Adunări Naționale și în cuvîntarea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Miniștri.

La uzinele textile „7 Noiembrie" din Capitală s-au organizat vineri la amiază convorbiri pe sectoare în cadrul cărora muncitorii și-au manifestat hotărîrea de a sprijini politica statului nostru îndreptată cu consecvență spre slăbirea încordării internaționale, spre înlăturarea primejdiei unui nou război.

Țesătoarea Maria Nicola, fruntașă în producție, a spus printre altele: „Noi aprobăm în întregime importantele documente ale Sesiunii Marii Adunări Naționale. Alianța și prietenia noastră cu Uniunea Sovietică, bastionul păcii și libertății popoarelor, cu marea Chină Populară și cu celelalte țări democrat-populare sînt chezășia apărării independenței și libertății patriei noastre împotriva uneltirilor cercurilor agresive".

Au mai luat cuvîntul maistrul Marin Paraschiv, țesătoarea Rădița Schwartz, fruntașă în producție și alții.

★

Declarația Marii Adunări Naționale a R.P.R. a fost primită cu un viu interes de populația orașului Craiova.

La convorbirea care a avut loc în secția turnătorie a uzinei de mașini și unelte agricole „7 Noiembrie" muncitorul Constantin Nedelea a spus: „Declarația Marii Adunări Naționale oglindește întru totul voința poporului nostru muncitor, care este ferm hotărît să apere pacea. Lagărul păcii este astăzi mai puternic decît oricînd. Sîntem convinși că forța de neînvins a celor 900 de milioane de luptători ai lagărului democratic, alături de sutele de milioane de partizani ai păcii din întreaga lume, vor constitui un baraj de netrecut pentru forțele agresive care pregătesc războiul atomic".

Au mai luat cuvîntul și alți muncitori.

Selecționarea semințelor

Una din principalele condiții pentru obținerea unor recolte superioare la plantele cultivate, o constituie folosirea semințelor de cea mai bună calitate, din soiurile cele mai valoroase și mai productive, potrivite condițiilor locale. O recoltă îmbelșugată, nu poate fi dată decît de o sămînță bună.

Condițiile pe care trebuie să le îndeplinească o sămînță sînt:

1. Să aibă culoarea, luciul și mirosul natural, caracteristic soiului; 2. Să nu conțină semințe de buruieni și alte corpuri străine; 3. Să aibă greutate absolută mare; 4. Să aibă germinație bună; 5. Să aibă umiditate normală; 6. Să fie sănătoasă; 7. Să fie din soiuri selecționate, aclimatizate în regiune și cu însușiri biologice valoroase, productivitate mare.

Toate aceste însușiri trebuiesc verificate cu atenție. Pentru a asigura toate aceste condiții semințel pe care urmează să o semănăm, trebuie să avem loturi semincere proprii, cultivate în condiții optime, iar apoi trebuie să o păstrăm în condițiile cele mai bune, care să nu dăuneze calității și anume în magazii uscate, bine aerisite, curate, unde se pot păstra bine toate însușirile care trebuie să le aibă sămînța.

In urma treieratului, semințele plantelor sînt amestecate într-o măsură mai mică sau mai mare cu pleavă, nisip, bucăți de pămînt, semințe de alt soi (semințe de buruieni, semințe din aceeași plantă dar sparte, seci, mici etc.). Sămînța trebuie separată de toate aceste impurități și sortată pe categorii care au destinație diferită: pentru semănat, consum sau furaj. Boabele alese trebuie să corespundă întocmai anumitor condițiuni cerute de destinația care li se dă.

Impuritățile moarte sînt alese cu ajutorul instalațiilor prevăzute cu site de diferite dimensiuni.

Impuritățile ușoare, ca de exemplu pleava, bucăți de paie, spiculețe, semințe ușoare, se separă cu ajutorul unui curent de aer (folosind vînturătorile).

Mai greu se aleg semințele de buruieni, care au forma, mărimea și greutatea asemănătoare cu semințele plantelor ce se cultivă. Tot greu de separat sînt semințele altor plante de cultură care se află în cultura principală cum ar fi orzul în grîu, secara în grîu, orzul în ovăz. Acestea se aleg cu diferite mașini și instalații, prevăzute cu site cu găuri de forme și dimensiuni diferite.

Sortarea semințelor se face pe categorii, după dimensiunile pe care le au semințele, și anume după lungime, lățime și grosime.

Sortarea după lungime se face cu ajutorul triorului, astfel: prin învîrtirea cilindrului, boabele lungi cad sub influența greutății mai înainte, rămînînd în partea inferioară a cilindrului, pe cînd boabele mai scurte sînt ridicate mai sus și cad într-un jgheab, fiind astfel separate.

Sortarea după lățime și grosime se face cu ajutorul instalațiilor prevăzute cu site cu ochiuri pătrate de diferite dimensiuni.

Sortarea după greutate se face cu ajutorul unor instalații care funcționează pe baza unor curenți de aer: semințele mai grele vor cădea mai aproape, cele mai ușoare mai departe.

Se mai folosesc și alte însușiri ale semințelor pentru sortare, ca de exemplu forma și suprafața. În aceste cazuri se întrebuințează benzi, pînze rulante, planuri înclinate și altele. Pe un plan înclinat, boabele netede cad în partea de jos, iar cele colțuroase rămîn în partea de sus.

În gospodăria noastră colectivă, problema folosirii semințelor selecționate capătă an de an o importanță tot mai mare.

Astfel, cu toate că n-am avut în anul 1954 loturi semincere separate cărora să le fi dat o îngrijire specială, în vederea asigurării cu semințe mai bune s-au ales suprafețele unde culturile au fost mai frumoase, din care s-a rezervat sămînța necesară.

Din sămînța de grîu de toamnă, o parte s-a folosit din producția proprie, iar o parte a fost procurată de la G.A.S. Tudor Vladimirescu din comuna noastră. Pentru orzul de toamnă s-a folosit sămînța proprie.

Întreaga cantitate de sămînță folosită pentru însămînțările de toamnă a fost selectată cu ajutorul selectorului care aparține gospodăriei de stat.

Pentru selectarea semințelor în vederea însămînțărilor de primăvară, am luat măsuri din timp și am folosit triorul gospodăriei noastre, deoarece am avut nevoie de o cantitate mai mică de sămînță. Întreaga cantitate de sămînță este din producția proprie.

S-a făcut de asemenea în gospodăria noastră proba de germinație pentru toate semințele ce urmează să fie semănate. S-au trimis probe la laboratorul pentru controlul semințelor din Arad.

Avînd astfel întreaga cantitate de sămînță selecționată, am putut să trecem la semănatul unor culturi din urgența I, folosind timpul favorabil și terenul potrivit.

Astfel, noi avem semănate deja 6 hectare cu grîu de primăvară, 7 hectare de mac și 15 hectare cu orz de primăvară

În vederea semănării trifoiului, acesta a fost trecut prin purificatorul ce aparține G.A.S.-„Aradul Nou" și urmează să-l trimitem zilele acestea la stațiunea de decuscutare din Timișoara.

De asemenea ovăzul este selectat în întregime, precum și o bună cantitate din sămînța necesară pentru cartofi.

Sîntem siguri că folosind o sămînță de calitate bună, selectată și tratată din timp și în bune condițiuni, vom obține recolte mai bune

Ing. agronom PAVEL MARAN
gospodăria agricolă colectivă „Tudor Vladimirescu" regiunea Arad

Criminalii legionari trebuie să-și primească pedeapsa

Iată un document care dovedește grăitor metodele tîlhărești folosite de bandiții legionari care au atacat sediul legației R.P.R. de la Berna.

Fotografia de față, pe care o reproducem după ziarul elvețian „Bieler Tag blatt" reprezintă un aspect al unuia din birourile legației R.P.R. devastat de huliganii fasciști. Se văd dosare aruncate pe jos, documente ale legației răvășite, casa de bani spartă.

Infierăm actul banditesc al fasciștilor

Acad. Al. Rosetti

Există un stil al crimei. Pe acesta îl cunoaștem și îi înțelegem resorturile ascunse. Am cunoscut defilările fețelor hîde, în lunile guvernării legionare și în triștii ani ai stăpînirii fasciste; iar astăzi îi recunoaștem, dintr-o mie, pe criminalii de la Berna. Sămînța lor nu s-a stins. Mocirla subterană mustește undeva, întreținută de mîini criminale. Dar nu mai putem crede astăzi în reînvierea unui trecut odios, pătat de sînge.

Un fiu devotat al republicii noastre populare a căzut pradă asasinilor mercenari ai fascismului, sediul legației a fost devastat. Acolo, în occident, trădătorii de patrie, care au fost părtași la fărădelegile săvîrșite în timpul guvernărilor fasciste, sînt din nou educați la școala crimei.

Actul bestial de la Berna separă în mod brutal două lumi: de o parte trecutul plin de păcate, de alta, viitorul luminos pe care sute de milioane de oameni, de pe întinsul globului, îl făuresc zi de zi, cu puteri reînoite.

Cu toți înfierăm crima odioasă a fasciștilor de la Berna, și opunem puterilor întunericului, forțele neînvinse ale vieții.

Jalnice unelte ale imperialiștilor

G. Istrate
decan al Facultății de filologie-Iași

Atacul mîrșav săvîrșit la Berna împotriva legației R.P.R. mi-a adus aminte de felul în care atacatorii de azi, elemente legionare, se constituiau și în trecut în bande de elemente huliganice și își făceau de cap terorizînd, asasinînd, sub privirea ocrotitoare și cu complicitatea guvernanților reacționari. După căderea regimului antonescian și zdrobirea bandelor maniste se părea că acțiunile acestor bande legionare, asemănătoare obișnuințelor din epoca barbariei, au dispărut.

Dar nu a fost așa. Fugind de judecata dreaptă a poporului pe care l-au jefuit, lepădăturile legionaro-fasciste și-au găsit vizuini, ocrotire și întrebuințare dincolo de hotare, în solda serviciilor de spionaj american, englez etc. Vînzîndu-se unor cercuri care urmăresc să subjuge din nou poporul nostru, acești bandiți de drumul mare, sînt gata să înfăptuiască crime și nelegiuiri oricît de josnice. Acești netrebnici „selecționați", plătiți de cercurile agresive de peste ocean, sînt aceiași criminali care au ucis pe Nicolae Iorga și Madgearu, sînt fiarele care au organizat pogromul de la Iași în 1941, sînt dușmanii poporului nostru, dușmanii vieții noastre pașnice.

Spumegînd de furie împotriva harnicului nostru popor care le-a hărăzit pedeapsa pe măsura faptelor, ei încearcă din nou să lovească în munca noastră.

„Spune cu cine te unești, ca să spun cine ești", glăsuiește o veche zicală. Cercurile agresive din apus, urmărind să învenineze situația internațională nu s-au dat înlături de a folosi pe acești declasați, ciomăgași și cuțitari criminali, la atacul împotriva legației R.P.R. din Berna. Urînd poporul romîn, lepădăturile fasciste au devastat legația, au asasinat mișelește pe Aurel Șeţu, fiu credincios al poporului nostru muncitor. Această bandă de nelegiuiți nu poate rămîne nepedepsită. Autoritățile elvețiene care au tolerat atacul fascist călcînd toate uzanțele internaționale, trebuie să revină asupra atitudinii lor nejustificate și să satisfacă cerința legitimă a poporului romîn, ca banda de legionari să fie extrădată pentru a-și primi pedeapsa din partea poporului romîn, pentru faptele săvîrșite.

Să ia aminte huliganii legionari și sprijinitorii lor. Astfel de atacuri banditești, astfel de crime și nelegiuiri nu rămîn nepedepsite.

Gînduri despre viața pionierească

Tovarășă instructoare de pionieri,

Aș fi vrut de mult să-ți împărtășesc unele gînduri, dar am fost prins cu diverse treburi și cînd am avut puțină vreme, nu s-a potrivit să ne vedem. In cîteva rînduri te-am căutat pe la școală dar mi se spunea mereu că ești în ore, (țineai locul profesorilor care absentau) și am renunțat.

Trebuie să-ți spun cîteva lucruri și de aceea m-am hotărît să-ți scriu.

E vorba, despre Anghel, fratele meu. Ca și anul trecut îl atrage cartea și obține aproape regulat note bune. Cu toate că în clasa șasea materia a devenit mai pretențioasă, Anghel înțelege lecțiile ușor

Altceva mă pune pe gînduri. După cîte mi-am putut da seama, se pare că fratele meu duce o viață școlară searbădă, neînsuflețită. Nici activitatea în cadrul organizației de pionieri nu-i dă satisfacție, cu toate că încearcă să ne ascundă acest lucru.

N-a spus-o niciodată. Așa e Anghel. Il cunosc bine. Chiar cînd îl surprind uneori necăjit, mușcîndu-și buzele, (semn că-l chinuie ceva) și atunci clatină din cap, simulînd plictiseală, că se gîndește la ceva neinteresant. Surîsul lui prefăcut, pe mine însă nu mă înșeală. Eu știu cînd minte.

O dată s-a trădat. Era vorba să ne mutăm în spre Cotroceni și i-am spus că s-ar putea să fie schimbat de la Școala elementară de 7 ani Herăstrău ca să-i fie mai aproape. Un fulger de bucurie i-a brăzdat obrazul și din inimă i-a zvîcnit o întrebare. Una singură.

— Cînd mă mut de la școala asta?

De ce oare nu se simte fratele meu atașat de școala unde a învățat 5 ani de-a rîndul? Ce-l frămîntă? Ești instructoarea lui și ar trebui să știi.

Anghel este un copil ordonat și a fost deprins să-și îndeplinească obligațiile în mod conștiincios. Atîta doar. Realitatea e că acum nu vine acasă înflăcărat de cele ce a făcut la școală, emoționîndu-se pentru vreo problemă sau alta. Și doar din fire e vioi și nu-i tace gura. In ultima vreme fratele meu nu povestește decît rar despre ce se petrece în școală.

Nici despre dumneata nu mai aduce vorba. Din cînd în cînd, e drept, îl aud spunînd mamei

Trebuie să mă duc... A spus tovarășa Popescu. Atît Nici pe ceilalți colegi ai lui Anghel nu i-am auzit să vorbească despre instructoarea lor. De ce oare?

Din cîte am discutat cu dînșii, am înțeles că pe dumneata nu te iubesc copiii. Nimeni nu te simte aproape, ca pe un prieten mai mare.

Copiii nu te ascultă cu interes, iar viața detașamentului lîncezește. De la începutul anului pionierii din această clasă n-au ținut decît o singură adunare. Într-adevăr, de cîteva ori ai încercat să-i aduni, dar nu s-a putut. Odată mi se pare că s-au adunat mai mulți, dar a fost atîta zarvă și dezordine, că nu s-a putut ține adunarea, cu toate că și dirigintele s-a străduit să-ți dea o mînă de ajutor. Cum se face că n-ai reușit să atragi copiii?

Imi dau seama că activitatea dumitale nu e de loc ușoară; ba dimpotrivă e grea și complicată. Dumneata însă te-ai pregătit anume pentru această muncă frumoasă și atrăgătoare. Atunci de ce nu te-ai apropiat mai mult de copii?

Gîndindu-mă la viața școlară a fratelui meu și la toate cîte se întîmplă în organizația de pionieri, mi-a venit în minte că poate și dumneata ești de vină că nu te iubesc copiii.

Poate te-ai purtat prea distant cu ei în ultima vreme și nu și-au dat seama că toată munca dumitale le-ai închinat-o lor. Dacă te-ai fi apropiat de copii cu răbdare, cu mai multă dragoste, cu mai multă pasiune, i-ai fi înțeles mai bine, i-ai fi iubit mai mult, iar ei te-ar fi simțit ca pe o soră mai mare și te-ar fi îndrăgit. Dar așa?

De aceea, poate că nici nu-i cunoști prea bine. Unii profesori, și chiar dirigintele, sînt de părere că elevii clasei a VI-a C sînt răi și greu te poți înțelege cu ei. Eu zic că nu-i așa. Sînt mai zburdalnici, mai vioi, și au devenit indisciplinați întrucît școala s-a ocupat mai puțin de ei, iar organizația de pionieri, precum știi și d-ta, n-a fost activă.

Iți mai aduci aminte cum s-au purtat băieții în tabără, astă vară? Nimeni nu-ți ieșea din cuvînt, cu toate că i-ai cunoscut de-abia atunci. D-ta singură ai spus că-ți erau atît de dragi, de parcă ți-ar fi fost cu toții frățiori.

Cum îți explici că elevi ca Stuică, Șerban, Gagiu, Tisligi, Ciontu și alții, care astăzi se numără printre cei mai obraznici gata să născocească cele mai năzdrăvane isprăvi, în tabără au fost cuminți și respectuoși? Ce fericiți erau toți cînd te plimbai cu ei și-i învățai să cînte și să se joace?!

Ce sărbătoare a fost pentru ei și ce mult te iubeau cu toții. Atunci erai de-a lor, iar Anghel vorbea acasă despre d-ta că nu mai isprăvea.

Cu vremea însă, lucrurile s-au schimbat. De cînd au început școala pionierii nu mai duc o bogată viață de organizație. Poate nu te-ai priceput să le organizezi viața școlară așa cum astă vară le-ai organizat activitatea în tabără; d-ta te-ai îndepărtat de ei și ei de d-ta.

Se pare că a fost vorba de o neînțelegere. N-ai băgat de seamă oare că elevii dintr-a șasea și chiar dintr-a șaptea, rămîn copii, chiar dacă au de făcut ceva serios!

Le-ai cerut să învețe bine, să fie cuviincioși, să-și respecte profesorii — dar nu te-ai preocupat să le ceri toate acestea pe înțelesul lor. Sfaturile dumitale bune și folositoare s-au transformat probabil pentru dînșii, într-o dăscăleală care nu-i convinge. Copiii nu ascultă cu plăcere pe cei mari, cînd sînt dădăciți peste măsură. Cred că ieșirea elevului Cincă Marin, conducătorul detașamentului, care ți-a ripostat într-o zi, pe un ton obraznic, în fața întregii clase, că d-ta nu faci altceva decît să-i critici, ar fi trebuit să-ți dea mult de gîndit.

Elevii nici n-au înțeles, cred, de ce ești mereu nemulțumită de ei. În tabără te-au cunoscut ca o prietenă mai mare, cu un zîmbet și o vorbă caldă pentru fiecare. Te-ar fi dorit și acum la fel.

Astăzi ai uitat să te mai joci cu ei; nici să cînte nu-i mai inveți. In excursii n-au mai fost din vară. Lecturi frumoase se fac doar în cercurile de limba romînă, destul de rar, unde d-ta de obicei nu participi. Lucru manual nu s-a făcut de cînd a început școala. Nici gazetă de perete n-au. S-au scris articole prin luna septembrie; de atunci nu le-a mai schimbat nimeni. Nu le-ai oferit aproape nimic din toate cîte ar fi putut să le înfrumusețeze viața școlară.

În schimb numai sfaturi și dăscăleli interminabile despre ce trebuie să facă, cum să învețe, cum să se poarte, și cîte și mai cîte de felul ăsta. E de mirare că nu-ți vin copiii la adunări?

De la o vreme pionierii se feresc de dumneata și-ți ascund unele lucruri pe care ar fi trebuit să le cunoști. Il știi pe Șerban, elevul acela grăsun, brunet, cu privire vioaie, mereu atentă. S-a luat cu haimanalele din cartier și dă tuturor mult de furcă.

Dacă îi vorbești însă de organizație, și-l dojenești cu tact pentru vreo drăcovenie începe să plîngă. Recunoaște tot ce a făcut rău și se arată gata de fiecare dată să se facă om de treabă. N-a fost ajutat însă niciodată.

L-ai criticat într-o zi, în fața unității mi se pare, că n-avea cravată. Erau și alți pionieri fără cravată. Pe aceia nu i-ai observat probabil; numai pe dînsul l-ai criticat. A promis că o să-și cumpere. Nici astăzi nu are cravată. Știi de ce? N-ai de unde, fiindcă ți-a ascuns. I-a dat mamă-sa bani să-și cumpere, și el i-a cheltuit pe alte lucruri. De rușine nu i-a cerut altții. I se umezesc ochii și se întristează regulat cînd i se aduce aminte că n-are cravata. Nu mai vrea însă să ceară bani.

De l-ai fi întrebat cu dragoste care-i pricina că nu și-a cumpărat-o încă, ți-ar fi răspuns sincer și l-ai fi putut ajuta.

Aș fi vrut să-ți scriu și despre alte aspecte, dar și așa am scris prea mult. Am să trec însă pe la școală și vom mai putea sta de vorbă despre aceste probleme. E păcat mare ca Anghel și colegii lui să-și prăpădească anii de pionierie fără să simtă farmecul acestei vîrste de aur.

ION TUDOR
mecanic-auto la Atelierele 4 reparații-construcții București

PLENARA C. C. AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST LENINIST DIN U. R. S. S.

MOSCOVA 25 (Agerpres). — TASS transmite: Zilele acestea a avut loc plenara Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist Leninist din U.R.S.S. (U.T.C.L.).

Plenara a examinat și adoptat hotărîri în următoarele probleme: În legătură cu participarea organizațiilor comsomoliste la îndeplinirea hotărîrii Plenarei Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, „Cu privire la sporirea producției creșterii animalelor", în legătură cu preschimbarea carnetelor de membru și cu participarea tineretului sovietic la cel de al 5-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Varșovia.

Participanții la plenară au sprijinit cu căldură hotărîrea Plenarei din ianuarie a C.C. al P.C.U.S. și hotărîrile celei de a doua sesiuni a Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Plenara C.C. al U.T.C.L. a subliniat că alături de întregul popor sovietic, comsomoliștii și tineretul iau parte activă la traducerea în viață a hotărîrilor istorice ale partidului comunist în vederea dezvoltării continue a agriculturii. La chemarea partidului comunist, peste 100.000 tineri și tinere au plecat în 1954 în regiunile de valorificare a pămînturilor virgine și înțelenite. Îndeplinind hotărîrea Plenarei din septembrie a C.C. al P.C.U.S., organizațiile comsomoliste au trimis aproximativ 200.000 tineri și tinere să lucreze în sectorul creșterii animalelor. Comsomoliștii și tineretul dintr-o serie de regiuni au luat parte activă la prepararea furajelor pentru creșterea animalelor proprietate obștească, la obținerea de recolte bogate de porumb. Tineretul din întreprinderile industriale și de pe șantiere luptă pentru îndeplinirea cu succes a comenzilor pentru agricultură.

Considerînd drept o misiune de luptă sarcinile trasate de Plenara C.C. al P.C.U.S. în vederea creșterii continue a producției de cereale și produse animale în țară, plenara C.C. al U.T.C.L. a subliniat în hotărîrea adoptată că o sarcină primordială a organizațiilor comsomoliste o constituie mobilizarea forțelor comsomoliștilor și ale întregului tineret pentru a participa activ la îndeplinirea hotărîrilor Plenarei din ianuarie a C.C. al P.C.U.S.

Comitetul Central al U.T.C.L. și-a exprimat convingerea că comsomoliștii și tineretul vor da dovadă de inițiativă, vor deveni promotorii unor fapte glorioase care vor ajuta poporului sovietic ca, sub conducerea Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, să îndeplinească cu succes sarcinile trasate de Plenara C.C. al P.C.U.S., să asigure un nou avînt al bunăstării oamenilor muncii din U.R.S.S.

Participanții la plenară au lansat un apel către comsomoliști și comsomoliste, către întregul tineret sătesc al Uniunii Sovietice chemîndu-i să se ocupe stăruitor de cultivarea porumbului — nutreț prețios pentru vite — să determine introducerea acestuia în toate colțurile țării, să antreneze la lupta pentru recolte bogate de porumb întregul tineret din colhozuri, S.M.T.-uri și sovhozuri.

În încheierea apelului său Comitetul Central al Uniunii Tineretului Comunist Leninist din U.R.S.S. își exprimă convingerea că toți comsomoliștii și toate comsomolistele, tinerii și tinerele din colhozuri, stațiuni de mașini și tractoare și sovhozuri vor lua cea mai activă parte la îndeplinirea sarcinilor trasate de Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist. Alături de întregul popor, tineretul sovietic se va ocupa în mod concret, cu tragere de inimă și cu rîvnă, de dezvoltarea creșterii animalelor — proprietate obștească, va ajuta ca această importantă ramură a economiei agricole să devină o ramură cu o înaltă productivitate.

In legătură cu participarea tineretului sovietic la Festivalul de la Varșovia

MOSCOVA 25 (Agerpres). — TASS transmite: Zilele acestea a avut loc ședința Prezidiului Comitetului antifascist al tineretului sovietic.

Prezidiul a dezbătut problema participării tineretului sovietic la cel de al 5-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru pace și prietenie, care va avea loc la Varșovia între 31 iulie și 14 august 1955.

Prezidiul a subliniat că tineretul sovietic care a participat activ la toate festivalurile mondiale ale tineretului și studenților organizate pînă acum a primit cu satisfacție hotărîrea cu privire la organizarea celui de al 5-lea festival.

Într-o serie de republici unionale, ținuturi și regiuni ale Uniunii Sovietice tineretul sovietic se pregătește pentru festival. Se organizează concursuri ale tinerilor cîntăreți, dansatori, instrumentiști, treceri în revistă ale activității colectivelor artistice de amatori. În cadrul concursurilor sînt aleși candidații pentru delegația tineretului sovietic la cel de al 5-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie care va avea loc la Varșovia.

Prezidiul Comitetului a adoptat hotărîrea de a populariza pe scară largă în rîndul tineretului sovietic scopul și sarcinile apropiatului festival precum și măsurile îndreptate spre unirea continuă a forțelor tineretului în lupta comună a popoarelor împotriva amenințării războiului atomic și împotriva refacerii militarismului german, în lupta pentru pacea și securitatea colectivă a popoarelor.

CONSULTAȚIE

Două linii în problemele folosirii energiei atomice

La 24 ianuarie s-au împlinit nouă ani de cînd prima sesiune a Adunării Generale a O.N.U. a creat o comisie pentru examinarea problemelor privind energia atomică. Comisiei i s-a pus ca sarcină elaborarea de propuneri „cu privire la excluderea din cadrul armamentelor naționilor a armei atomice și a tuturor celorlalte tipuri principale de arme de exterminare în masă". Această rezoluție a fost adoptată din inițiativa Uniunii Sovietice care a propus-o încă la conferința de la Moscova din decembrie 1945 a miniștrilor de externe ai U.R.S.S., S.U.A. și Angliei.

...Și cu aceasta intrăm în istoria problemei interzicerii armelor de exterminare în masă și a reducerii armamentelor, istorie care cu toate că se întinde pe o perioadă scurtă, cunoaște o desfășurare complicată.

Poziția consecventă a Uniunii Sovietice

Ca și în celelalte probleme internaționale, politica externă a Uniunii Sovietice apără și în chestiunea energiei atomice interesele popoarelor, cauza păcii. Această politică se distinge prin *CONSECVENȚA* ei, pe care o vom ilustra mai jos prin unele date, prin căutarea soluțiilor celor mai acceptabile pentru toate părțile — soluții care să corespundă sarcinii înlăturării cursei înarmărilor și împiedicării războiului atomic.

În privința consecvenței poziției Uniunii Sovietice în legătură cu interzicerea folosirii armei atomice, este deajuns să reamintim numai unele din propunerile făcute de reprezentanții U.R.S.S. la O.N.U. și în alte ocazii. În afară de propunerea care stă la baza rezoluției adoptată acum nouă ani de O.N.U., Uniunea Sovietică a mai propus:

ÎN 1948 — o rezoluție cerînd interzicerea armei atomice și crearea în cadrul Consiliului de Securitate a unui organ internațional de control care să urmărească respectarea acestei măsuri;

ÎN 1949 — delegația U.R.S.S. propune Adunării Generale a O.N.U. să declare că folosirea armei atomice și a altor mijloace de exterminare în masă a oamenilor sînt în contradicție cu conștiința și onoarea popoarelor și incompatibile cu calitatea de membru al O.N.U.

ÎN 1950 — Uniunea Sovietică propune din nou Adunării Generale a O.N.U. interzicerea folosirii armei atomice și instituirea unui strict control internațional (propunere cuprinsă în proiectul de Declarație cu privire la înlăturarea primejdiei unui nou război și la întărirea păcii și securității popoarelor).

ÎN 1951—1952 — la a șasea și a șaptea sesiune a Adunării Generale a O.N.U., Uniunea Sovietică prezintă noi propuneri, dezvoltînd și concretizînd punctele privind controlul în domeniul energiei atomice și insistînd asupra interzicerii necondiționate a armei atomice.

ÎN 1953 — Uniunea Sovietică face o propunere în cadrul O.N.U. de o deosebită însemnătate: încheierea unui acord prin care statele se obligă să nu folosească în scopuri agresive arma atomică și cu hidrogen. Acest acord ar deschide calea tratativelor, făcînd posibilă interzicerea totală a armelor de exterminare în masă.

ÎN IANUARIE 1954 — la conferința de la Berlin a miniștrilor de externe ai U.R.S.S., S.U.A., Angliei și Franței, delegația sovietică propune convocarea unei conferințe mondiale pentru reducerea generală a înarmărilor, cu participarea statelor membre și nemembre ale O.N.U.

ÎN SEPTEMBRIE 1954 — Uniunea Sovietică propune în cadrul O.N.U. încheierea unei convenții (tratat) internaționale în problema reducerii armamentelor și a interzicerii armelor atomice, cu hidrogen și a celorlalte tipuri de arme de exterminare în masă.

ÎN IANUARIE 1955 — Uniunea Sovietică anunță că este dispusă să ofere informații asupra primei centrale electrice din lume care funcționează în U.R.S.S. pe bază de energie atomică.

ÎN IANUARIE 1955 — Uniunea Sovietică anunță că va acorda ajutor tehnic și de producție în domeniul folosirii pașnice a energiei atomice unor țări prietene, printre care se află și țara noastră.

ÎN FEBRUARIE 1955 — în Declarația guvernului sovietic în legătură cu lucrările subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare se propune distrugerea stocurilor de arme atomice și cu hidrogen; limitarea efectivului forțelor armate, armamentului și a alocărilor bugetare în scopuri militare la nivelul din 1 ianuarie 1955. De asemenea guvernul sovietic propune instituirea unui control internațional; reînoiește propunerea de a se convoca o conferință mondială pentru reducerea armamentelor și interzicerea armei atomice.

Desigur că această enumerare, care este departe de a fi completă, nu reflectă decît în parte lupta perseverentă pe care Uniunea Sovietică a dus-o și o duce pentru a feri omenirea de primejdia războiului atomic.

Dar politica externă de pace a Uniunii Sovietice în această problemă nu are drept caracteristică numai consecvența ci și dorința de a ajunge cît mai repede la un acord. Pentru aceasta Uniunea Sovietică a luat în considerație o seamă de propuneri ale puterilor occidentale, în speranța că acestea vor renunța la politica lor „de pe poziții de forță", de torpilare a oricărui acord în problema reducerii armamentelor și interzicerii armelor de exterminare în masă. În această privință este edificatoare propunerea făcută de U.R.S.S. anul trecut la O.N.U. După cum se știe, delegația sovietică a propus atunci ca la baza convenției internaționale privind interzicerea armei atomice și reducerea înarmărilor să stea propunerile făcute de Franța și Anglia la 11 iunie 1954 la Londra, în timpul lucrărilor de atunci a subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare. De asemenea, propunerile sovietice prevăd o legătură strînsă între interzicerea armelor de exterminare în masă și reducerea armamentelor și forțelor armate.

Importanța tuturor acestor propuneri reiese cu putere în evidență dacă ținem seama de faptul că ele vin din partea Uniunii Sovietice — una dintre marile puteri a cărei forță este de necontestat. Uniunea Sovietică este aceea care, după cum se știe, a dat lovitura zdrobitoare celei mai puternice armate create de imperialism — armata hitleristă.

De atunci puterea Uniunii Sovietice a crescut. După cum a arătat tovarășul N. A. Bulganin în discursul rostit la Sesiunea Sovietului Suprem al U.R.S.S., în prezent Armata Sovietică este înzestrată cu arme și mijloace de luptă noi și din cele mai moderne.

De asemenea, sînt cunoscute succesele obținute de Uniunea Sovietică în domeniul energiei atomice. Mitul monopolului S.U.A. asupra bombei atomice a fost de mult spulberat. Uniunea Sovietică a obținut un asemenea succes în domeniul energiei atomice încît nu ea s-a dovedit a fi în situația celui rămas în urmă, ci, după cum a arătat de curînd V. M. Molotov, Statele Unite ale Americii.

Cine împiedică acordul în problema energiei atomice

De mult s-ar fi putut ajunge la un acord în problemele interzicerii armelor atomice și reducerii armamentelor dacă nu ar fi existat politica obstrucționistă a Statelor Unite, Angliei și a altor puteri occidentale care au respins în mod sistematic toate propunerile privind aceste probleme.

Pentru a prezenta poziția Statelor Unite nu este nevoie să facem o incursiune în istoria politicii internaționale a ultimilor ani. Aceasta, deoarece întreaga orientare a politicii americane s-a redus la a spune NU oricărei propuneri prezentate de Uniunea Sovietică. Trebuie să reamintim totuși despre faimosul plan Baruch (după numele inițiatorului lui, diplomat și financiar american), completat mai tîrziu de alți politicieni americani ca Acheson și Lilienthal. Acest plan, părăsit dealtfel astăzi chiar și de Departamentul de stat al S.U.A. (Ministerul de Externe) urmărea instituirea controlului Statelor Unite asupra rezervelor mondiale de materie primă atomică și asupra producției de arme atomice, toate acestea cuprinse într-un plan deosebit de complicat care cuprindea orice în afară de interzicerea folosirii armei atomice. Acest plan corespundea etapei cînd imperialiștii americani se credeau singurii deținători ai armelor atomice.

Odată eșuată politica șantajului atomic, politicienii americani au recurs la unele manevre avînd scopul vădit de a înșela opinia publică mondială. Astfel s-a făcut anul trecut propunerea de a se crea un organ internațional pentru energia atomică, urmînd ca statele care dispun de arma atomică să-i remită acestuia pentru folosirea în scopuri pașnice „o anumită parte din rezervele lor de uraniu și din materiale dezagregabile". Chiar și fără a fi specialist în domeniul energiei atomice e clar că alocarea unei *„ANUMITE PĂRȚI"* de uraniu pentru folosirea în scopuri pașnice nu exclude posibilitatea fabricării și folosirii armelor atomice. În fapt, imperialiștii americani urmăresc să creeze iluzia folosirii pașnice a energiei atomice pentru a abate lupta popoarelor. În acest sens este interesant că ziarul francez „Combat" care de obicei este bine informat scria la vremea cînd propunerea de mai sus a fost făcută de președintele Eisenhower că „un discurs cu asemenea propunere i-a fost sugerat (lui Eisenhower n. r.) de către principalii săi colaboratori, specializați în „războiul psihologic". Punînd punctul pe i, unele ziare occidentale scriau: planul formulat de Eisenhower „nu are în general nici un fel de legătură cu problema limitării și interzicerii folosirii armei atomice". (Ziarul suedez „Stockholm Tidningen"); ar fi o „greșeală să se considere planul lui Eisenhower drept un plan de preîntîmpinare a posibilității unui război atomic". (Ziarul conservator englez „Daily Telegraph and Morning Post); Eisenhower „lasă neatinse principalele izvoare ale amenințării — pericolul real al cursei înarmării atomice și al războiului atomic". (Ziarul indian „Hindustan Standard").

„Planul atomic Marshall"

În fapt cercurile agresive americane urmăresc ca prin vorbărie despre folosirea pașnică a energiei atomice să-și creeze vălul cu care să-și acopere planurile lor agresive. Ei ar fi dorit ca Uniunea Sovietică să nu participe la discuțiile privind folosirea energiei atomice în scopuri pașnice astfel ca ei să poată crea ceea ce presa occidentală numea „planul atomic Marshall". Este cunoscut că planul Marshall a însemnat la vremea lui un mijloc de înrobire de către S.U.A. a statelor occidentale după principiul „ce-i al meu e al meu, ce-i al tău e al meu". După aceeași formulă caută să procedeze imperialiștii și în domeniul atomic sperînd să acapareze cu totul materiile prime atomice din țări ca Belgia, Canada, Australia și altele, să obțină și să folosească în scopuri războinice realizările oamenilor de știință englezi etc.

De aceea cercurile agresive americane sînt îngrijorate nu de creșterea pericolului războiului atomic pentru care militează ci de posibilitatea folosirii mai largi a energiei atomice în scopuri pașnice pentru care se pronunță și luptă U.R.S.S.

S. U. A. au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a împiedica desfășurarea normală a lucrărilor comitetului consultativ pentru pregătirea conferinței internaționale în vederea folosirii în scopuri pașnice a energiei atomice, ei căutînd să transforme viitoarea conferință internațională de la Geneva, într-un act pur formal.

Reiese deci cu claritate în evidență, deosebirea dintre politica Statelor Unite și cea a Uniunii Sovietice și în problema folosirii pașnice a energiei atomice.

La deschiderea lucrărilor subcomitetului comisiei O.N.U. pentru dezarmare

Dacă pînă acum s-au făcut unele progrese pe linia tratativelor în problema reducerii armamentelor și interzicerii armelor atomice, acestea sînt datorate Uniunii Sovietice. Lucrările subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare care și-a început ieri lucrările la Londra are sarcina să examineze propunerile făcute de Uniunea Sovietică și propunerile altor țări pentru a găsi o soluție în problema reducerii armamentelor și interzicerii armelor de exterminare în masă. La baza lucrărilor subcomitetului stă o rezoluție comună a cinci state — Canada, Franța, Uniunea Sovietică, Statele Unite și Anglia, — rezoluție adoptată în unanimitate de Adunarea Generală a O.N.U. În această rezoluție se cere să se întreprindă noi eforturi pentru a se ajunge la un acord în problema dezarmării.

Din păcate însă, subcomitetul Comisiei O. N. U. pentru dezarmare și-a început lucrările într-un moment cînd puterile occidentale nu numai că nu dovedesc prin acțiunile lor că doresc să ajungă la un acord, dar chiar iau măsuri de intensificare a cursei înarmărilor. Este oare compatibilă *REÎNARMAREA* Germaniei occidentale cu ajutorul acordurilor de la Paris, cu *DEZARMAREA*? Răspunsul vine de la sine. Înarmare — în realitate, dezarmare — în vorbărie.

Este oare compatibilă interzicerea armelor atomice, cu hotărîrile sesiunii de la Paris a blocului atlantic privind între altele legalizarea războiului atomic? Desigur că nu. Fățărnicia politicii puterilor occidentale reiese cu claritate în evidență dacă punem față în față două documente purtînd ambele și semnăturile Statelor Unite, Angliei, Franței și Canadei. Pe deoparte, proiectul comun de rezoluție adoptat la O.N.U. în care este susținută ideea interzicerii complete a folosirii și fabricării armelor nucleare, iar pe de altă parte hotărîrile sesiunii de la Paris a Consiliului blocului Atlantic (N.A.T.O.) la care s-a hotărît „să se dea militarilor tocmai ceea ce le trebuie. Militarii au cerut permisiunea de a se pregăti în vederea războiului atomic. Această permisiune le-a fost dată" (Declarația ministrului de externe al Belgiei, Spaak). De altfel, în ultima vreme declarațiile agresive ale militarilor și politicienilor occidentali se țin lanț. Însăși reprezentantul S.U.A. în subcomitetul Comisiei O.N.U. pentru dezarmare, Lodge, atît la plecarea din New-York cît și la sosirea la Londra a făcut declarații agresive proslăvind forța Statelor Unite ca și posibilitățile de distrugere pe care le are la dispoziție. Chiar în țara unde își desfășoară lucrările subcomitetul, în Anglia, a fost de curînd dat publicității programul militar al guvernului care prevede intensificarea cursei înarmărilor în ce privește armamentele clasice și desfășurarea producției bombei cu hidrogen.

Uniunea Sovietică se prezintă la lucrările subcomitetului de pe cu totul alte poziții. Recentele propuneri cuprinse în declarația Guvernului Sovietic și reamintite mai sus au găsit după cum recunoaște chiar și ziarul reacționar parizian „France Soir" „un larg ecou în inimile popoarelor întregii lumi, mai ales în perioada cînd puterile occidentale pregătesc ratificarea acordurilor de la Paris".

Iar diplomații din cercurile O.N.U., transmite corespondentul agenției americane „United Press", „au salutat propunerile Moscovei ca un pas spre dezarmare generală".

★

Popoarele vor urmări cu atenție desfășurarea lucrărilor subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare. Popoarele așteaptă hotărîri constructive de la acest for al Organizației Națiunilor Unite. Faptele iar nu vorbele, vor dovedi din nou cine sînt cei care luptă pentru salvarea omenirii de primejdia războiului atomic și de cursa înarmărilor și cine sînt cei pentru care războiul constituie un fericit prilej de business.

Convocarea încă în anul 1955 a unei conferințe mondiale pentru reducerea generală a armamentelor și interzicerea armei atomice așa cum propune Uniunea Sovietică, are o importanță deosebită. Însă în timp ce Uniunea Sovietică insistă pentru lărgirea cercului participanților la tratativele privind reducerea armamentelor și interzicerea armei atomice, puterile occidentale se străduiesc să îngusteze acest cerc. Se știe că datorită presiunilor S.U.A., Republica Populară Chineză reprezentînd un sfert din populația globului, nu participă la lucrările de la Londra. De asemenea nu este reprezentată nici Republica India, a doua țară din Asia ca mărime.

În ultima sa propunere, guvernul sovietic subliniа că la conferința mondială pentru reducerea armamentelor trebuie să ia parte atît țările membre ale O.N.U. cît și acelea care nu sînt în prezent membre ale acestei organizații, printre care figurează Japonia, Republica federală Germană, Republica Democrată Germană, Finlanda, Republica Populară Romînă, Republica Populară Ungară și alte țări a căror populație în ansamblu se ridică la peste 350 000.000 locuitori.

Poporul nostru care deține în subsolul patriei sale suficiente zăcăminte de materie primă atomică — după cum a relevat în recenta sa cuvîntare tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej — dorește ajungerea la un acord și sprijină întru totul poziția Uniunii Sovietice urmărind reducerea armamentelor și interzicerea armei atomice și cu hidrogen, cerînd convocarea încă în anul 1955 a conferinței propusă de Uniunea Sovietică la care să participe toate statele, membre și nemembre ale O.N.U., pe bază de egalitate.

SERGIU BRAND

Prima ședință a subcomitetului Comisiei O. N. U. pentru dezarmare

LONDRA 25 (Agerpres).— La 25 februarie a avut loc la Londra la Lancaster House prima ședință a subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare cu participarea reprezentanților a cinci țări și anume: Anthony Nutting din partea Marii Britanii, Jules Moch din partea Franței, Andrei Gromîko din partea Uniunii Sovietice, Cabbot Lodge din partea Statelor Unite și Norman Robertson din partea Canadei.

Spre deosebire de Uniunea Sovietică care este pentru o discuție largă și deschisă a importantei probleme a dezarmării generale, puterile occidentale doresc ca aceste discuții să aibe loc într-un cadru restrîns și cu ușile închise, ceea ce dovedește că ele se tem să expună în fața opiniei publice mondiale adevăratele scopuri ale politicii lor. Este neîndoielnic că numai discutarea largă a problemelor privind reducerea armamentelor și interzicerea armei atomice va putea duce la stabilirea și menținerea unei păci trainice.

Dezbaterile din Bundestag asupra acordurilor de la Paris

BERLIN 25 (Agerpres). — La 25 februarie au continuat în Bundestag dezbaterile în problema acordurilor de la Paris. Deputatul social-democrat H. Wehner luînd din nou cuvîntul a prezentat în numele fracțiunii P.S.D.G. propunerea de a se scoate de pe ordinea de zi a Bundestagului cea de a doua și a treia citire a acordurilor de la Paris și să se accepte tratative în problema reunificării Germaniei. Majoritatea reacționară din Bundestag a respins propunerea lui Wehner.

După aceasta, s-a trecut la discutarea problemei Saarului. Primul a luat cuvîntul deputatul Linus Kather, din partea partidului refugiaților care a expus punctul de vedere al acestui partid în problema reunificării. El s-a pronunțat împotriva acordului Saar-ului și a afirmat că „partidul refugiaților" nu recunoaște frontiera Oder-Neisse. În numele partidului creștin-democrat a luat cuvîntul deputatul Otto Lenz, care a susținut punctul de vedere al Uniunii creștin-democrate, partidul lui Adenauer. Deși acordul în problema Saarului nu este perfect, a declarat Lenz, el constituie totuși o soluție provizorie pînă la semnarea tratatului de pace. În numele opoziției a luat apoi cuvîntul deputatul social-democrat Karl Mommer, care a subliniat că divergențele cu privire la statutul Saar-ului continuă să existe și după conversațiile franco-germane de la Baden-Baden care, precum se știe nu au dus la nici un rezultat. Ultimul a luat cuvîntul în ședința de dimineață cancelarul Adenauer, care răspunzînd deputatului social-democrat Mommer, a afirmat că cu prilejul negocierilor duse la Paris în problema Saar-ului, el a refuzat să se angajeze asupra unei soluții definitive în problema Saar-ului.

Schimb de scrisori între G. M. Pușkin și Uniunea organizațiilor de tineret vest-german

BERLIN 25 (Agerpres). — TASS transmite: În numele celor peste 5.000.000 tineri și tinere care fac parte din „Bundesjugendring", (Uniunea organizațiilor de tineret din Germania occidentală), președintele acestei Uniuni a adresat recent ambasadorului U.R.S.S. în R.D. Germană, G. M. Pușkin, o scrisoare în care se spune:

„Vă adresăm prezenta scrisoare dv., reprezentant al poporului rus în patria noastră. Rugămintea pe care v-o adresăm frămîntă nu numai uniunile de tineret german, ci întregul tineret din Germania.

De zece ani patria noastră este dezmembrată. Știrile publicate în ultimul timp în presa mondială stîrnesc în rîndurile tineretului german temeri în legătură cu faptul că cercuri din ce în ce mai largi ale opiniei publice mondiale se împacă, după cît se pare, cu această dezmembrare a Germaniei.

Sîntem convinși că popoarele și guvernele Franței, Marii Britanii, Rusiei și Statelor Unite pot să pună capăt în mod hotărît dezmembrării nefaste a patriei noastre...

De aceea, rugăm încăodată în mod stăruitor guvernul țării dvs. să ia inițiativa în vederea reunificării Germaniei în condițiile păcii și libertății".

La 24 februarie, ambasadorul G. M. Pușkin a adresat organizației „Bundesjugendring" o scrisoare de răspuns în care se spune:

„Guvernul sovietic face tot ce îi este posibil pentru a înfăptui reunificarea Germaniei pe baze democratice și pașnice. El a propus guvernelor S.U.A., Angliei și Franței să înceapă tratative cu privire la ținerea încă în 1955 a unor alegeri libere pe întreaga Germanie. Pentru a contribui la soluționarea cît mai grabnică a problemei ținerii unor alegeri pe întreaga Germanie, guvernul sovietic a venit în întîmpinarea dorințelor celorlalte trei puteri și ale guvernului Republicii Federale și a acceptat instituirea unui control internațional asupra alegerilor.

Totodată, el a atras atenția cît se poate de limpede că tratative cu privire la reunificarea Germaniei nu pot avea sens și vor deveni cu neputință în cazul ratificării acordurilor de la Paris, care prevăd remilitarizarea Germaniei occidentale și includerea ei în blocuri militare agresive ale unor state occidentale.

Nu se poate să nu se țină seama de faptul că prin remilitarizare, Germania occidentală s-ar transforma într-un stat militarist legat de condițiile includerii sale în Uniunea militară a Europei occidentale și în blocul agresiv nord-atlantic. În aceste condiții, unificarea Germaniei occidentale cu Republica Democrată Germană iubitoare de pace ar deveni cu neputință. Numai renunțarea la acordurile de la Paris poate crea premizele necesare pentru tratative rodnice cu privire la restabilirea unității Germaniei.

Uniunea Sovietică nu formulează nici un fel de condiții pentru reunificarea Germaniei, în afara uneia singure, și anume ca Germania unificată să fie un stat iubitor de pace și democrat și să nu intre în blocuri militare îndreptate împotriva Uniunii Sovietice sau a vreunui alt stat din apus sau răsărit".

În încheierea scrisorii se spune că lupta tineretului german pentru reunificarea Germaniei pe baze pașnice și democratice „se va bucura întotdeauna de simpatia și sprijinul poporului sovietic".

Greva din Saar ia amploare

BERLIN 25 (Agerpres). — La chemarea sindicatului unitar din Saar, în dimineața zilei de 25 februarie a început în întreaga regiune greva generală de 24 ore declarată de 310.000 oameni ai muncii din Saar.

În timp ce Adenauer încearcă să strecoare prin Bundestag acordurile de la Paris, inclusiv protocolul asupra Saar-ului, muncitorii au pornit acțiuni puternice pentru satisfacerea revendicărilor lor și pentru a protesta împotriva terorii polițienești. Toate încercările guvernului Hoffmann de a zădărnici greva calificînd-o ca „ilegală" au dat greș.

BERLIN 25 (Agerpres). — Greva din Saar ia proporții. În toate orașele din regiunea Saar au loc demonstrații ale greviștilor. O mare demonstrație a avut loc în orașul Saarbrucken, în fața clădirii Landtagului din Saar. Poliția s-a comportat cu brutalitate față de demonstranți făcînd uz de gaze lacrimogene și furtunuri de apă. Alte demonstrații au avut loc la Burbach și Hamburg. Și aici poliția a intervenit, operînd numeroase arestări.

În dimineața zilei de 24 februarie a avut loc un mare miting de protest în fața Teatrului orășenesc din Saarbrucken în cadrul căruia a luat cuvîntul Richard Rauch, președintele sindicatului unitar din regiunea Saar. El a declarat că greva generală de 24 de ore care va începe vineri dimineața va dovedi guvernului că muncitorii din Saar sînt ferm hotărîți să continue lupta și de acest lucru trebuie să se țină seama. Poliția, a spus Rauch, poartă întreaga răspundere pentru cele întîmplate, iar muncitorii nu se vor lăsa intimidați de forță. La greva generală vor participa 300.000 de oameni ai muncii din regiunea Saar, inclusiv feroviarii.

Declarația lui Nam Ir asupra relațiilor dintre R. P. D. Coreeană și Japonia

PHENIAN 25 (Agerpres). TASS transmite:

La 25 februarie Nam Ir, ministrul Afacerilor Externe al Republicii Populare Democrate Coreene, a făcut următoarea declarație în problema relațiilor dintre Republica Populară Democrată Coreeană și Japonia în care se spune:

Poporul coreean simpatizează profund poporul Japoniei, care continuă să rămînă în situația de țară semiocupată și sprijină cu căldură poporul japonez în năzuințele sale de a dezvolta economia sa de pace și cultura sa națională, de a se elibera de dependența străină și de a duce o politică externă independentă, precum și de a restabili și dezvolta relații normale cu U.R.S.S., Republica Populară Chineză și celelalte state vecine din Asia.

Guvernul R.P.D. Coreene are o atitudine pozitivă față de recenta declarație a primului ministru al Japoniei, Hatoyama, în legătură cu faptul că este gata să înceapă tratative și să îmbunătățească relațiile economice cu republica noastră și este gata să discute concret cu guvernul japonez problema stabilirii unor relații comerciale, culturale și de altă natură între R.P.D. Coreeană și Japonia.

Conferința de la Bangkok a luat sfîrșit

BANGKOK 25 (Agerpres). — Conferința participanților la pactul militar agresiv al Asiei de sud-est (S.E.A.T.O.), care a avut loc la Bangkok, și-a încheiat lucrările.

Agențiile occidentale de presă relevă că conferința și-a ținut lucrările în cel mai mare secret. Participanții la conferință s-au temut ca popoarele asiatice să nu afle planurile lor infame. Un alt motiv care a determinat ca această conferință să se țină cu ușile închise sînt gravele divergențe dintre țările participante la conferință.

Astfel, agențiile de presă occidentale subliniază că între semnatarii pactului S.E.A.T.O. s-au ivit printre altele, puternice divergențe în legătură cu problemele cu caracter economic. Pentru a promova planul de așa-zisă „ajutorare" a țărilor din Asia de sud-est la conferința S.E.A.T.O. a luat cuvîntul Harold Stassen, directorul oficiului american pentru operațiunile în străinătate, care a sosit la Bangkok special în acest scop. Proiectul american s-a lovit de împotrivirea reprezentantului Pakistanului și a altor țări care au arătat că sînt deja angajate în alte planuri de cooperare economică cum este de exemplu „planul de la Colombo".

În comunicatul final dat publicității la Bangkok se arată că participanții „au examinat mijloacele de întărire a colaborării pentru combaterea mișcării subversive" adică pentru a încerca să stăvilească mișcarea de eliberare națională în această parte a lumii. Pentru aceasta la Bangkok urmează să fie creat un subcomitet permanent care se va ocupa de activitatea agenților americani care urmează să fie trimiși într-o serie de țări din Asia de sud-est împotriva mișcării de eliberare națională.

În urma presiunii exercitate de S.U.A. la conferință s-a examinat problema „colaborării și asistenței în cadrul programului de energie atomică". Cu alte cuvinte participanții la conferința colonialiștilor de la Bangkok au hotărît intensificarea în această zonă a lumii a pregătirii unui război atomic.

Comunicatul final relevă de asemenea că participanții la conferința S.E.A.T.O. și-au „reafirmat hotărîrea de a sprijini apărarea Cambodgiei, Laosului și Vietnamului de sud...". Acest pasaj din comunicatul final arată cît se poate de limpede că semnatarii blocului militar S.E.A.T.O. încearcă să încadreze prin orice mijloace aceste țări în pactul lor agresiv, încălcînd prin aceasta în mod flagrant acordurile semnate la Geneva care prevăd că aceste țări nu pot fi angajate în nici o alianță militară.

Deși pe ordinea de zi a conferinței nu figura problema Taivanului, între Eden, ministrul de externe britanic, și Dulles, secretarul de stat al S.U.A., au avut loc convorbiri în această problemă. Referindu-se la aceste convorbiri, Agenția France Presse transmite: „Întrevederea de patru ore care a avut loc la 24 februarie între Anthony Eden și John Foster Dulles la Ambasada Statelor Unite din Bangkok nu a dus la nici un rezultat. Cei doi oameni de stat s-au despărțit fără să reușească să împace punctele lor de vedere respective în legătură cu integrarea pactului S.E.A.T.O. în strategia generală americană în Extremul Orient și mai ales în legătură cu participarea unor forțe internaționale la apărarea insulelor Quemoy și Matsu.

Dulles și Eden nu au reușit să ajungă la un acord asupra unei reforme de structură a pactului S.E.A.T.O., cerută de Statele Unite cu scopul de a permite Taivanului și Coreei de sud să se alăture dispozitivului actual".

În legătură cu divergențele anglo-americane în problemele Extremului Orient

LONDRA 25 (Agerpres). — TASS transmite:

În coloanele ziarelor și în cercurile politice din Anglia continuă discuții aprinse pe marginea „divergențelor serioase" care, după cum subliniază ziarul „Daily Express" și o serie de alte ziare, s-au ivit între guvernul englez și guvernul S.U.A. în problema situației din regiunea Taivanului.

Ele sînt determinate de faptul că guvernul Angliei, deși sprijină politica americană în Extremul Orient, nu poate să nu țină seama de reacția vădit negativă a cercurilor largi engleze față de recenta declarație agresivă a lui Dulles cu privire la acțiunile S.U.A. în regiunea insulei Taivan.

Dacă din declarațiile unor personalități engleze, reiese că punctul lor de vedere diferă de părerile conducătorilor politici americani, mai ales în ce privește tactica, totuși guvernul englez continuă să conteste drepturile legitime ale poporului chinez asupra insulei Taivan — străvechi teritoriu chinez — și să sprijine agresiunea S.U.A. împotriva Republicii Populare Chineze. Guvernul englez se limitează doar la propunerea de a se „restitui" Chinei două insule din apropierea coastei — Quemoy și Matzu — care la fel ca și Taivanul și alte insule chineze sînt ocupate în prezent de forțele armate ale S.U.A.

Răspunzînd la 23 februarie la o interpelare în Camera Comunelor, Winston Churchill a declarat că „nici nu poate fi vorba ca Anglia să fie atrasă în apărarea militară a insulelor din apropierea coastelor Chinei comuniste" (adică a insulelor Quemoy și Matzu).

Totodată, Churchill recunoaște și încearcă să justifice cotropirea insulei Taivan de către agresorii americani precum și amestecul lor grosolan în scopul sprijinirii ciankaișiștilor care, după cum a spus primul ministru britanic, „au găsit acolo (pe insula Taivan) un refugiu și apărare din partea Statelor Unite".

Comitetul Executiv al partidului laburist, la rîndul său, a adoptat la 23 februarie o rezoluție în care cere guvernului englez „să explice guvernului S.U.A. că nu va putea conta pe vreun sprijin militar din partea Angliei în operațiuni militare legate de insulele din apropierea coastelor Chinei".

În declarație se arată că „admiterea reprezentanților Pekinului în O.N.U. constituie o parte necesară a reglementării în Extremul Orient".

Referindu-se la statutul insulelor chineze, Comitetul Executiv al partidului laburist amintește declarația de la Cairo din anul 1943 în care Anglia și S.U.A. au recunoscut că insula Taivan este o parte integrantă a Chinei. Totuși, contrar logicii și normelor elementare ale dreptului internațional, liderii laburiști formulează în această rezoluție propunerea de a se smulge cu forța Republicii Populare Chineze un teritoriu ce-i aparține și anume de a se „neutraliza" Taivanul și insulele Penhuledao pe baza unor „garanții internaționale".

După cum constată comentatorii politici, această propunere nerealistă nu se deosebește în fond cu nimic de planul defectuos propus de guvernul englez, potrivit căruia Republica Populară Chineză trebuie să renunțe la dreptul ei legitim asupra Taivanului în schimbul „recunoașterii" drepturilor ei tot atît de incontestabile asupra... celor două insule de coastă care-i aparțin.

Declarația lui Churchill și rezoluția Comitetului Executiv al partidului laburist oglindește deruta care domnește în cercurile conducătoare engleze, care încearcă zadarnic prin diferite mijloace să dezorienteze opinia publică cu scopul de a slăbi mișcarea populară crescîndă împotriva participării Angliei la aventurile militare din Extremul Orient.

Scurte știri

★ La 16 februarie, Bittermann, Koref, Strasser și alți deputați ai partidului socialist din Austria au adresat președintelui parlamentului, Hurdes, o interpelare în legătură cu atitudinea parlamentului austriac față de declarația Sovietului Suprem al U.R.S.S. După cum transmite serviciul de presă al parlamentului, Hurdes a dat următorul răspuns în scris la interpelarea deputaților: „În ceea ce mă privește, eu împărtășesc părerea deputaților care au făcut interpelarea și anume că parlamentul austriac poate să anunțe că acceptă propunerile cuprinse în declarația Sovietului Suprem al U.R.S.S.". Totuși, a subliniat Hurdes, „în momentul de față este indicat să ne abținem de la orice acțiuni atît timp cît nu avem textul exact al declarației care... a fost înmînat ambasadorului Austriei la Moscova".

★ După cum transmite Agenția Vietnameză de Informații, Ministerul Industriei și Comerțului al R. D. Vietnam și Banca Națională a R. D. Vietnam au dat publicității la 22 februarie o declarație comună în legătură cu necesitatea de a se stabili libertatea comerțului între Vietnamul de nord și Vietnamul de sud.

★ După cum relatează ziarele bulgare, la 23 februarie la Ankara a fost semnat un acord între R. P. Bulgaria și Turcia cu privire la schimbul de mărfuri și plăți pe anul 1955.

Spectacolele de azi

TEATRE: **Teatrul de Operă și Balet al R.P.R.:** Boema; **Teatrul de Stat de Operetă:** Aculina; **Național „I. L. Caragiale"** (Studio): Nunta lui Krecinski (ora 15), Mielul turbat (ora 19,30); **Național „I. L. Caragiale"** (Comedia): Doamna nevăzută (ora 15), Îndrăgostiții (ora 19,30); **Municipal:** Afaceriștii; **Tineretului:** Drumul soarelui; **Studioul actorului de film „C. Nottara":** Cei ce caută fericirea; **Armatei** (B-dul G-ral Magheru): Furtuni de primăvară; **Armatei** (Calea 13 Septembrie): Pîrjolul; **Muncitoresc C.F.R.** (Giulești): Tania; **Ansamblul de Estradă al R.P.R.:** Să cînte muzica (în sala din Calea Victoriei nr. 174), Magazin de stat (în sala din str. Alex. Popov nr. 23), Concert de muzică ușoară romînească (în sala „Libertatea" din str. Dobrogeanu Gherea nr. 4), Concert „Pe 7 note" E. Ionescu (în sala Dalles); **Circul de Stat:** Primul spectacol; **Teatrul „Țăndărică":** Frații Liu (ora 16, în sala „Orfeu").

CINEMATOGRAFE: **Patria, București:** Aventurile vasului Bogatîr; **I. C. Frimu:** Expresul de Nürnberg, Gelozia, bat-o vina; **Alex. Sahia:** Roma orele 11; **Republica, Lumina:** Ne-am întîlnit undeva; **Tineretului, Flacăra:** Dama cu camelii; **Înfrățirea între popoare:** Nunta n-a avut loc; **Maxim Gorki:** Cehov, Amicul meu Pierre (complectare); **Timpuri Noi:** Crăiasa broscuță, Ursuleții veseli; **Elena Pavel, Boleslaw Bierut:** Comedianții; **Victoria:** Suflete zbuciumate; **Gh. Doja:** Sadko; **Alex. Popov:** Mikluho Maklai; **8 Martie:** Alexandru Nevski; **Vasile Roaită, Tudor Vladimirescu:** Ordinul Anna; **Aurel Vlaicu:** Castelul de cărți; **Munca:** Chestiunea rusă; **Cultural:** Stele vesele, Biroul se mută; **Constantin David:** Caut o nevastă; **Arta:** Alarmă la circ; **Popular:** Fanfan la Tulipe; **Mihai Eminescu:** Antilopa de aur; **Miorița:** Jucătorul de rezervă; **Moșilor:** Amiralul Nahimov; **23 August, Unirea:** Desfășurarea, Și Ilie face sport; **Donca Simo:** De doi bani speranță; **Ilie Pintilie:** Ernst Thälmann; **Volga, Gh. Coșbuc:** Septembriștii; **1 Mai:** Copiii partizanului; **Libertății:** Bănuțul; **N. Bălcescu:** Mai tare ca noaptea; **Rahova:** Primăvara pe gheață; **Olga Bancic:** Răzbunarea. La cinematograful **Înfrățirea între popoare** rulează în complectare jurnalul „Conferința de la Moscova a țărilor europene pentru asigurarea păcii și securității în Europa".

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10, 7.61.00. Secția scrisori Tel. 7.60.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".